KATE DICAMILLO

MIRACULOASA CĂLĂTORIE a lui EDWARD TULANE

ILUSTRAȚII DE BAGRAM IBATOULLINE

Cărțile lui Radu

ARTHUR

KATE DiCMILLO
MIRACULOASA CĂLĂTORIE A LUI EDWARD TULANE

Odată, într-o casă de pe strada Egipt, trăia un iepure de porţelan pe nume Edward Tulane. Iepurele era foarte mulţumit cu viaţa pe care o ducea şi pe bună dreptate: stăpâna lui, Abilene, se purta cu el cu cea mai mare grijă şi-l iubea nespus.

Dar, într-o bună zi, iepurele s-a pierdut.

Kate DiCamillo ne poartă într-o călătorie extraordinară, din adâncul oceanului până în plasa unui pescar, din vârful unei grămezi de gunoi până în tabăra unor vagabonzi, de la căpătâiul unui copil suferind până pe străzile aglomerate din Memphis. Şi aşa, de-a lungul întregii călătorii, devenim martorii unui adevărat miracol: până şi o inimă dintre cele care se pot sparge foarte uşor poate învăţa să iubească, să piardă şi apoi să iubească din nou.

Pentru Jane Resh Thomas, care mi-a dat iepurele şi mi-a zis numele lui

Inima se frânge iar şi iar şi trăieşte după cum se frânge. Trebuie să mergi cât mai departe în întuneric adânc, tot mai adânc, si să nu te întorci.

— Din *The Testing Tree* de Stanley Kunitz

CAPITOLUL 1.

Odată, demult, într-o casă de pe strada Egipt, locuia un iepure care era făcut aproape în întregime din porţelan. Avea braţe de porţelan şi picioare de porţelan, labe de porţelan şi cap de porţelan, corp de porţelan şi nas de porţelan. Braţele şi picioarele aveau articulaţii prinse cu sârmă, astfel încât coatele lui de porţelan şi genunchii lui de porţelan se puteau îndoi, oferindu-i multă libertate de mişcare.

Urechile erau făcute din blană adevărată de iepure şi-n spatele bucăţilor de blană erau bucăţi de sârmă puternice şi flexibile, ceea ce permitea ca urechile să fie aranjate în posturi care să ilustreze stările de spirit ale iepurelui: încrezător, obosit, plictisit la culme. Şi coada, de asemenea, era făcută din blană adevărată de iepure şi era moale şi pufoasă şi avea o formă îngrijită.

Pe iepure îl chema Edward Tulane şi era înalt. Din vârful urechilor şi până în vârful labelor de la picioare măsura aproape un metru; ochii îi erau desenaţi într-un albastru pătrunzător şi inteligent.

Edward Tulane se simţea întru totul un exemplar deosebit. Doar în privinţa mustăţilor avea o ezitare. Erau lungi şi elegante (aşa cum trebuiau să fie), însă originea lor era necunoscută. Edward avea impresia

— Destul de puternică, de altfel — că nu erau mustăţi de iepure. Cui îi aparţinuseră mai întâi mustăţile, cărui animal insipid, era o chestiune la care Edward nu suporta să se gândească prea mult. Aşa că nici nu se gândea. Prefera, de cele mai multe ori, să nu lase să-i treacă prin minte gânduri neplăcute.

Stăpâna lui era o fetiţă de zece ani, cu părul negru, pe nume Abilene Tulane, care avea despre Edward o părere aproape la fel de bună ca Edward însuşi. În fiecare dimineaţă, după ce se îmbrăca pentru şcoală, Abilene îl îmbrăca şi pe Edward.

Iepurele de porţelan era posesorul unei garderobe impresionante, alcătuită din costume de mătase cusute manual, pantofi unicat lucraţi din cea mai fină piele şi făcuţi special pentru picioarele lui de iepure şi o colecţie vastă de pălării, având toate câte două găuri, astfel încât să poată încăpea cu uşurinţă peste urechile lui mari şi expresive. Fiecare pereche de pantaloni croiţi pe măsură avea un buzunar mic pentru ceasul de aur al lui Edward. Abilene îi întorcea în fiecare dimineaţă acest ceas de buzunar.

— Ei bine, Edward, îi spunea ea după ce termina de întors ceasul, când limba mare va fi la doisprezece şi limba mică va fi la trei, mă voi întoarce acasă, la tine.

Îl aşeza pe Edward pe un scaun din sufragerie şi întorcea scaunul astfel încât el să privească pe fereastră şi să vadă cărarea care ducea la uşa din faţă a casei Tulane. Abilene aşeza ceasul în echilibru pe piciorul lui stâng. Îl săruta pe vârfurile urechilor şi apoi pleca, iar Edward îşi petrecea ziua uitându-se lung la strada Egipt, ascultând bătăile ceasului, aşteptând.

Dintre toate anotimpurile anului, iepurelui cel mai mult îi plăcea iarna, pentru că soarele apunea devreme şi atunci ferestrele sufrageriei se întunecau şi Edward putea să-şi vadă propria reflexie în geam. Şi ce mai reflexie! Ce imagine elegantă dădea! Edward se minuna încontinuu de cât era de deosebit.

Seara, Edward stătea la masa din sufragerie împreună cu ceilalţi membri ai familiei Tulane: Abilene, mama şi tatăl ei şi bunica ei, pe nume Pellegrina. E adevărat că urechile lui Edward abia se vedeau pe deasupra mesei şi e adevărat că pe toată durata cinei nu făcea decât să se uite fix în

faţă, fără să vadă nimic altceva în afară de albul puternic şi orbitor al feţei de masă. Dar era şi el acolo, un iepure care stătea la masă.

Părinţilor li se părea adorabil că Abilene îl considera pe Edward real şi că uneori cerea ca o propoziţie sau chiar o poveste întreagă să fie repetată fiindcă el n-o auzise bine.

— Tăticule, zicea ea, mă tem că Edward n-a auzit această ultimă bucată.

Şi atunci tatăl se întorcea către urechile lui Edward şi vorbea rar, spunând încă o dată ceea ce tocmai spusese, pentru ca şi iepurele de porţelan să înţeleagă. Din politeţe faţă de Abilene, Edward se prefăcea că ascultă. Dar adevărul e că nu prea-l interesa ce aveau de zis oamenii. Şi, de asemenea, nu-i păsa de părinţii lui Abilene şi de modul dispreţuitor în care îl tratau. De fapt, toţi adulţii îl tratau cu dispreţ.

Numai bunica lui Abilene îi vorbea la fel cum îi vorbea şi fata, de parcă ar fi fost egali. Pellegrina era foarte bătrână. Avea un nas mare şi ascuţit şi ochi negri, strălucitori, care luceau ca stelele întunecate. Edward exista datorită ei. Ea ceruse să fie fabricat, ea îi făcuse la comandă costumele de mătase şi ceasul de buzunar, pălăriile elegante şi urechile flexibile, pantofii din piele fină, braţele şi picioarele cu articulaţii, toate la un meşter iscusit din Franţa, căci ea de acolo era. Pellegrina i-l oferise în dar lui Abilene când fetiţa împlinise şapte ani.

Şi tot Pellegrina era cea care venea în fiecare seară să-i învelească pe Abilene în patul ei şi pe Edward într-al lui.

— O să ne spui o poveste, Pellegrina? o întreba Abilene pe bunica ei în fiecare seară.

— Nu în seara asta, domniţă, răspundea bătrâna.

— Dar când? întreba Abilene. În care seară?

— În curând, zicea Pellegrina. În curând va fi o poveste. Şi apoi stingea lumina, şi Edward şi Abilene rămâneau în întunericul încăperii.

— Te iubesc, Edward, zicea Abilene în fiecare seară, după ce pleca Pellegrina. Pronunţa acele cuvinte şi apoi aştepta, aproape de parcă ar fi sperat ca Edward să spună ceva în schimb.

Edward nu spunea nimic. Nu spunea nimic pentru că, desigur, nu putea să vorbească. Stătea întins în patul lui mic, alături de patul mai mare al lui Abilene. Se uita în sus, în tavan, şi asculta respiraţia fetei, intrând şi ieşind din trupul ei, ştiind că în curând va adormi. Pentru că albastrul era desenat pe ochii lui Edward şi nu putea să-i închidă, el era întotdeauna treaz.

Uneori, dacă Abilene îl aşeza în patul lui pe o parte şi nu cu faţa în sus, putea vedea printre despicăturile din perdele, putea privi afară, în noaptea întunecată. În nopţile senine, stelele străluceau şi lumina lor pală îl liniştea pe Edward într-un fel pe care nu-l putea înţelege pe deplin. Deseori, se uita lung la stele noaptea întreagă, până când, în cele din urmă, în întuneric îşi făceau loc razele dimineţii.

CAPITOLUL 2.

Și astfel treceau zilele lui Edward, se scurgeau una-ntr-alta. Nu se întâmpla nimic remarcabil. Da, mai erau din când în când micile tragedii casnice. Odată, când Abilene era la şcoală, câinele vecinilor, un boxer mascul numit inexplicabil Roşie, a intrat în casă neinvitat şi neanunţat şi şi-a ridicat piciorul pe masa din sufragerie, împroşcând cu urină faţa de masă albă. Apoi s-a învârtit prin cameră şi l-a adulmecat pe Edward şi, înainte ca Edward să aibă vreme să cugete ce înseamnă să fii adulmecat de un câine, se afla deja în gura lui Roşie şi Roşie îl scutura cu putere, înainte şi-napoi, mârâind şi lăsând bale.

Din fericire, mama lui Abilene a trecut prin faţa sufrageriei şi a văzut cu ochii ei la ce suferinţe era supus Edward.

— Lasă jucăria! a strigat ea la Roşie.

Şi Roşie, pomenindu-se dintr-odată ascultător, a făcut ce i s-a spus.

Costumul de mătase al lui Edward era pătat de bale şi capul l-a durut câteva zile după aceea, însă cel mai tare fusese afectată mândria lui. Mama lui Abilene făcuse referire la el numindu-l „jucăria" şi fusese mai furioasă pentru urina de câine de pe faţa de masă decât de tratamentul nedemn la care fălcile lui Roşie îl supuseseră pe Edward.

Şi apoi a mai fost şi perioada în care o menajeră, nouă în locuinţa familiei Tulane şi dornică să-i impresioneze pe stăpânii casei cu sârguinţa ei, a dat de Edward, care stătea aşezat pe scaunul lui din sufragerie.

— Ce face iepurilă ăsta aici? a zis ea cu voce tare. Edward nu dădea doi bani pe cuvântul „iepurilă". I se părea jignitor la culme.

Menajera s-a aplecat deasupra lui şi **l-**a privit în ochi.

— Hmm, a zis ea.

S-a dat un pic înapoi. Şi-a pus mâinile în şolduri.

— Îmi dau seama că eşti un obiect ca oricare altul din casa asta, ceva ce trebuie curăţat şi şters de praf. Aşa că menajera a dat cu aspiratorul pe Edward Tulane. A trecut cu furtunul aspiratorului peste urechile sale lungi. I-a scuturat hainele cu palma şi i-a bătut coada. I-a şters faţa de praf cu

brutalitate şi eficienţă. Şi în pornirea ei zeloasă de a-l curăţa, i-a smuls ceasul de aur lui Edward cu aspiratorul chiar din poală. Ceasul a ajuns în burta aspiratorului cu un „ţac” neliniştitor, pe care menajera nici nu părea să-l fi auzit.

Când a terminat, a pus scaunul de sufragerie la loc la masă şi, nefiind sigură unde anume era locul lui Edward, s-a hotărât în cele din urmă să-l trântească printre păpuşile aflate pe un raft din camera lui Abilene.

— Uite aşa, a spus menajera. Stai aici.

L-a lăsat pe Edward pe raft într-o poziţie cât se poate de ciudată şi de inumană, cu nasul atingându-i genunchii. Iar el a stat şi a aşteptat acolo, printre păpuşile care ciripeau şi chicoteau pe lângă el ca un stol de păsări neprietenoase care au luat-o razna, până când Abilene s-a întors acasă de la şcoală şi a văzut că nu mai e şi a început să alerge din cameră în cameră strigându-l pe nume.

— Edward! striga ea. Edward!

Bineînţeles că el n-avea cum s-o anunţe unde se află, nu-i era cu putinţă în niciun fel să-i răspundă. Nu putea decât să stea şi să aştepte.

Când Abilene l-a găsit, l-a îmbrăţişat, l-a strâns la piept atât de tare, încât Edward simţea cum îi bate inima, cum aproape îi sare din piept de atâta agitaţie.

— Edward, a zis ea, vai, Edward. Te iubesc! Nu mai vreau să fii niciodată departe de mine.

Iepurele simţea şi el o emoţie puternică. Dar nu era iubire. Era enervarea că i se creasе un atât de puternic disconfort, că fusese mânuit de o menajeră cu atâta nesăbuinţă, de parcă ar fi fost un obiect lipsit de suflare, un castron de supă, de exemplu, sau o ceaşcă de ceai. Singura satisfacţie pe care a putut-o avea după întreaga istorie a fost că au concediat imediat menajera.

Ceasul de buzunar al lui Edward a fost descoperit mai târziu, înfundat adânc în măruntaiele aspiratorului, îndoit, dar aflat încă în stare de funcţionare. Tatăl lui Abilene i l-a înapoiat, prezentându-i-l cu o plecăciune batjocoritoare.

— Sir Edward, a spus el. Cred că vă aparţine.

Povestea cu Roşie şi Incidentul cu Aspiratorul, acestea fuseseră întâmplările semnificative din viaţa lui Edward, până în ziua în care Abilene a împlinit unsprezece ani, când, la masa de seară, în timp ce se servea tortul, fu adus în discuţie vaporul.

CAPITOLUL 3.

— Se numeşte Queen Mary, zise tatăl lui

Abilene, iar tu cu mine şi cu mama o să navigam pe vasul acesta tocmai până la Londra.

— Şi Pellegrina? întrebă Abilene.

— Eu n-o să merg, zise bătrâna. Eu o să rămân aici. Bineînţeles că Edward nu asculta. Găsea că discuţiile din timpul cinei sunt dureros de plicticoase; de fapt, se străduia să *nu* asculte, dacă acest lucru era posibil. Dar apoi Abilene facu ceva neobişnuit, ceva care-l obligă să devină atent. În timp ce discuţia despre vapor continua, Abilene se întinse după Edward, îl luă de pe scaunul lui şi-l aşeză în poală.

— Şi cu Edward cum rămâne? zise ea, cu o voce ascuţită şi nesigură.

— Ce e cu Edward, dragă? întrebă mama ei.

— O să vină şi el pe vapor cu noi?

— Păi, sigur, dacă tu-ţi doreşti asta, deşi te-ai făcut cam mărişoară pentru iepuri de porţelan şi altele asemenea.

— Prostii! zise jovial tatăl lui Abilene. Cine o să aibă grijă de Abilene dacă Edward n-o să fie acolo? Din poziţia lui privilegiată, în poala lui Abilene, Edward putea să vadă masa întreagă întinsă dinaintea lui, într-un fel în care până acum, din scaunul lui, nu putuse. Îşi trecu privirea peste tacâmurile, paharele şi farfuriile înşirate acolo, strălucitoare. Remarcă privirile amuzate şi dispreţuitoare ale părinţilor lui Abilene. Şi apoi ochii lui îi întâlniră pe cei ai Pellegrinei.

Îl privea în acelaşi fel în care un şoim ce trece agale pe deasupra ar cerceta un şoarece de pe pământ. Poate că blana de iepure din coada şi urechile lui Edward şi mustăţile de la nas îşi aminteau vag vreun moment îndepărtat de când fuseseră vânate, căci trupul îi fu străbătut de un fior.

— Da, zise Pellegrina fără să-şi ia ochii de la Edward. Cine ar mai avea grijă de Abilene dacă iepurele n-ar fi acolo?

În seara aceea, când Abilene întrebă, aşa cum făcea în fiecare seară, dacă urmează o poveste,

Pellegrina răspunse:

— În seara asta, domniţă, va urma o poveste. Abilene se ridică în capul oaselor în pat.

— Cred că Edward trebuie să stea aici, lângă mine, spuse fata, ca să poată auzi şi el povestea.

— Cred că aşa e cel mai bine, răspunse Pellegrina. Da, cred că iepurele trebuie să audă povestea.

Abilene îl luă pe Edward, îl aşeză în fund, în pat, lângă ea, şi aranja cuvertura în jurul lui. Şi apoi îi zise bătrânei:

— Acum suntem gata.

— Aşadar, începu Pellegrina. Îşi drese vocea. Aşadar. Povestea începe cu o prinţesă.

— O prinţesă frumoasă? întrebă Ab ilene.

— O prinţesă foarte frumoasă.

— Cât de frumoasă?

— Trebuie s-asculţi, răspunse Pellegrina. O să afli totul din poveste.

CAPITOLUL 4.

Fost odată ca niciodată o prinţesă care era foarte frumoasă. Strălucea la fel de puternic precum stelele într-o noapte fără lună. Dar cu ce schimba lucrurile faptul că era frumoasă? Cu nimic. Nu le schimba cu nimic.

— De ce nu le schimba cu nimic? întrebă Abilene.

— Pentru că ea, răspunse Pellegrina, era o prinţesă care nu iubea pe nimeni şi ei nu-i păsa deloc de iubire, chiar dacă erau mulţi oameni care o iubeau.

În acest moment al poveştii, Pellegrina se opri şi se uită fix la Edward. Se uită lung în ochii lui desenaţi şi, din nou, Edward simţi că-l străbate un fior.

— Aşadar, zise Pellegrina, uitându-se în continuare fix la Edward.

— Ce s-a întâmplat cu prinţesa? întrebă Abilene.

— Aşadar, zise bătrâna, întorcându-se înapoi către Abilene, tatăl ei, regele, a spus că prinţesa trebuie să se căsătorească; şi la scurtă vreme după aceea, dintr-un regat învecinat a venit un prinţ şi a văzut-o pe prinţesă şi s-a îndrăgostit de ea imediat. I-a oferit un inel din aur curat. I l-a pus pe deget. Şi i-a spus aceste cuvinte: „Te iubesc.” Dar ştii ce a făcut prinţesa?

Abilene dădu din cap că nu.

— A înghiţit inelul. L-a scos de pe deget şi **l-**a înghiţit. A zis: „Uite ce cred eu despre iubire”. Şi a fugit de lângă prinţ. A părăsit castelul şi s-a dus în pădure, s-a afundat în pădure. Şi uite aşa.

— Şi aşa ce? întrebă Abilene. Ce s-a întâmplat după aceea?

— Şi aşa prinţesa a ajuns să se rătăcească în pădure. A mers zile în şir fără să ştie încotro. În cele din urmă, a dat de o colibă mică şi a bătut la uşă. A zis: „Lasă-mă să intru, mi-e frig.”

Nu-i răspundea nimeni. A mai bătut o dată. A zis: „Lasă-mă să intru, mi-e foame!’ O voce aspră i-a răspuns. „Intră, dacă trebuie!’

Prinţesa cea frumoasă a intrat şi a văzut o vrăjitoare care stătea la o masă şi număra monede de aur.

„Trei mii şase sute douăzeci şi doi”, a zis vrăjitoarea.

„M-am rătăcit”, a spus prinţesa cea frumoasă.

„Şi ce-i cu asta?” a răspuns vrăjitoarea. „Trei mii şase sute douăzeci şi trei!’ „Mi-e foame", a zis prinţesa.

„Nu e treaba mea”, a spus vrăjitoarea. „Trei mii şase sute douăzeci şi patru!’ „Dar sunt o prinţesă frumoasă", a zis prinţesa.

„Trei mii şase sute douăzeci şi cinci”, a răspuns vrăjitoarea.

„Tatăl meu e un rege puternic”, a zis prinţesa. „Trebuie să mă ajuţi sau vei avea neplăceri.” „Neplăceri?” a întrebat vrăjitoarea. Şi-a ridicat privirea din bănuţii ei de aur. S-a uitat lung la prinţesă. „Tu îndrăzneşti să-mi vorbeşti mie de neplăceri? Foarte bine, atunci, vom vorbi despre neplăceri. Spune-mi cum îl cheamă pe cel pe care-**l** iubeşti.”

„Iubire!”, a spus prinţesa. A bătut din picior. „De ce trebuie toată lumea să vorbească mereu despre iubire?”

„Pe cine iubeşti?” a spus vrăjitoarea. „Trebuie să-mi spui numele.”

„Nu iubesc pe nimeni”, a răspuns prinţesa mândră.

„Mă dezamăgeşti”, a răspuns vrăjitoarea. Şi-a ridicat mâna şi a zis un singur cuvânt:

„Decepţionam”. Iar prinţesa cea frumoasă fu transformată într-un porc mistreţ.

„Ce mi-ai făcut?” guiţă prinţesa.

„Ia să te aud acum vorbind de neplăceri”, răspunse vrăjitoarea şi-şi văzu de numărat mai departe monedele de aur. „Trei mii şase sute douăzeci şi şase”, spuse vrăjitoarea, iar prinţesa-mistreţ ieşi alergând din colibă şi ajunse din nou în pădure.

Oamenii regelui erau şi ei în pădure. Şi ce căutau? O prinţesă frumoasă. Şi, când au dat de un mistreţ urât, l-au împuşcat imediat. Poc!

— Nu! zise Abilene.

— Ba da, răspunse Pellegrina. Bărbaţii au dus mistreţul la castel şi bucătăreasa i-a despicat burta şi înăuntru a găsit un inel din aur curat. În seara aceea, în castel se aflau mulţi oameni înfometaţi şi toţi aşteptau să primească de mâncare. Aşa că bucătăreasa şi-a pus inelul pe deget şi a terminat de tranşat mistreţul. Şi inelul pe care îl înghiţise frumoasa prinţesă strălucea pe mâna bucătăresei în timp ce aceasta îşi făcea treaba. Sfârşit.

— Sfârşit? întrebă Abilene indignată.

— Da, zise Pellegrina. Sfârşit.
— Dar nu se poate!
— De ce să nu se poată?
— Pentru că s-a terminat prea repede. Pentru că nimeni nu trăieşte fericit până la adânci bătrâneţi, de-aia.
— A, deci aşa.
Pellegrina încuviinţă din cap. Preţ de o clipă nu spuse nimic.
— Dar spune-mi un lucru: cum poate să se termine cu bine o poveste dacă nu există iubire? Păi. Bine.
S-a făcut târziu. Şi tu trebuie să te culci.
Pellegrina i-l luă pe Edward lui Abilene. Îl puse în patul lui şi trase cearşaful până sus, la mustăţi. Se apropie de el şi-i şopti:
— Mă dezamăgeşti.
După ce plecă bătrâna, Edward rămase în patul lui mic, uitându-se lung în tavan. Povestea asta, se gândea el, n-avea niciun dumnezeu. Dar cam toate poveştile sunt aşa. Se gândi la prinţesă şi la cum fusese transformată într-un mistreţ. Ce înfricoşător! Ce grotesc! Ce soartă cumplită!
— Edward, zise Abilene. Te iubesc. Indiferent cât de mare mă fac, eu o să te iubesc întotdeauna.
„Da, da", se gândi Edward.
Continua să se uite lung în tavan. Era agitat dintr-un motiv pe care nu-l putea numi. Îşi dorea ca Pellegrina să-l fi aşezat într-o parte, ca să se poată uita la stele.
Apoi îşi aminti cum o descrisese bătrâna pe frumoasa prinţesă. Era la fel de strălucitoare precum stelele pe un cer fară lună. Dintr-un motiv oarecare, Edward găsi aceste cuvinte liniştitoare şi începu să şi le repete pentru sine — strălucitoare precum stelele pe un cer fară lună, strălucitoare precum stelele pe un cer fară lună — o dată şi încă o dată şi încă o dată, până când, în sfârşit, apăru prima geană a zorilor.

CAPITOLUL 5.

Casa de pe strada edpt se umplu de agitaţie când familia Tulane începu pregătirile pentru călătoria în Anglia. Edward avea şi el un cufăr micuţ, iar Abilene îi facu bagajul, umplând cufărul cu cele mai elegante costume ale lui şi câteva dintre cele mai bune pălării şi trei perechi de pantofi, toate pentru ca el să se prezinte bine la Londra. Înainte de a aşeza fiecare articol în cufăr, i-l prezenta lui.
— Îţi place această cămaşă cu acest costum? îl întreba ea. Sau:

— Ţi-ar plăcea să porţi pălăria neagră? Eşti foarte chipeş cu ea. S-o luăm cu noi?

Şi apoi, în sfârşit, într-o dimineaţă însorită de sâmbătă, în luna mai, Edward şi Abilene şi domnul şi doamna Tulane se aflau cu toţii la bordul vaporului, aliniaţi la balustradă. Pellegrina rămăsese pe chei. Purta pe cap o pălărie clăpăugă, decorată de jur împrejur cu flori. Se uita fix la Edward. Ochii ei negri străluceau.

— Rămâi cu bine! strigă Abilene la bunica ei. Te iubesc! Vaporul se îndepărtă de chei. Pellegrina îi făcea cu mâna lui Abilene.

— La revedere, domniţă, strigă ea. La revedere. Edward simţi ceva umed în urechi. Lacrimile lui Abilene, probabil. Îşi dorea ca ea să nu-l ţină atât de aproape. O strângere aşa de înflăcărată avea ca rezultat deseori nişte haine boţite. În cele din urmă, toţi oamenii rămaşi pe uscat, inclusiv Pellegrina, dispărură. Edward, cel puţin, răsufla uşurat că n-avea s-o mai vadă.

După cum era de aşteptat, Edward Tulane atrase atenţia multora de pe vas.

— Ce iepure nemaivăzut, zise o doamnă mai în vârstă, cu trei şiraguri de perle înfăşurate de gât.

Se aplecă, să-l vadă pe Edward mai de aproape.

— Mulţumesc, îi spuse Abilene.

Câteva fetiţe aflate la bord se uitară lung la Edward, tânjind din priviri. O întrebară pe Abilene dacă ar putea să-l ţină.

— Nu, spuse ea. Mă tem că nu e genul de iepure căruia să-i placă să fie ţinut în braţe de străini.

Doi băieţi, fraţi, pe nume Martin şi Amos, se arătară deosebit de interesaţi de Edward.

— Ce face? o întrebă Martin pe Abilene în a doua zi de când porniseră pe mare.

Arătă înspre Edward, care stătea pe un şezlong, cu picioarele lui lungi întinse dinaintea sa.

— Nu face nimic, răspunse Abilene.

— Trebuie să-l întorci de undeva? întrebă Amos.

— Nu, zise Abilene. Nu trebuie să-l întorci.

— Şi atunci care-i treaba cu el? întrebă Martin.

— Treaba e că el e Edward, zise fata.

— Asta nu-i o treabă prea grozavă, spuse Amos.

— Nu e, fu de acord şi Martin.

Şi apoi, după o lungă pauză de gândire, zise:
— N-aş lăsa pe nimeni să mă îmbrace aşa.
— Nici eu, adăugă Amos.
— Hainele i se scot? întrebă Martin.
— Bineînţeles, răspunse Abilene. Are multe costume diferite. Şi are şi pijamalele lui, de asemenea. Sunt de mătase.
Edward, ca de obicei, nu băga în seamă conversaţia. Dinspre mare bătea briza şi eşarfa de mătase înfăşurată la gât se umfla şi-i flutura în spate. Pe cap purta o pălărie de paie cu boruri înguste. Iepurele era de părere că arăta cuceritor.
Fu complet luat prin surprindere când băiatul îl înşfacă de pe şezlong, şi îi smulse mai întâi eşarfa, apoi jacheta şi pantalonii. Edward văzu cum ceasul de buzunar se izbi de puntea navei şi se rostogoli vesel până la picioarele lui Abilene.
— Fii atent la el, zise Martin. Are şi chiloţi. Îl ridică pe Edward în sus, ca să poată vedea şi Amos.
— Scoate-i-i! strigă Amos.
— NU! ţipă Abilene.
Martin îi scoase chiloţii lui Edward.
Edward era acum atent la ce se întâmplă. Era îngrozit. Era complet gol, cu excepţia pălăriei de pe cap, iar ceilalţi pasageri de la bordul vasului se uitau la el, aruncându-i priviri curioase şi jenate.
— Dă-mi-l! strigă Abilene. E al meu.
— Nu, îi zise Amos lui Martin, dă-mi-l *mie.* Bătu o dată din palme, apoi îşi desfăcu braţele.
— Aruncă-l, spuse el.
— Te rog, se tângui Abilene. Nu-l arunca. E făcut din porţelan. O să se spargă.
Martin îl aruncă pe Edward.
Şi Edward zbură gol prin aer. Cu doar câteva secunde în urmă, iepurele se gândea că cel mai rău lucru care i se putea întâmpla era să fie dezbrăcat în faţa unui vapor plin cu necunoscuţi. Dar se înşelase. Era cu mult mai rău să fii aruncat, în aceeaşi stare de goliciune, din mâinile unui băiat jegos, râzând în hohote, într-ale altuia.
Amos îl prinse pe Edward şi-l ridică în sus, arătându-l triumfător.
— Aruncă-l înapoi, strigă Martin.

Amos îşi ridică braţul, dar chiar când era pe punctul de a-l arunca pe Edward, Abilene se repezi înspre el, intră cu capul în burta lui şi-i devie aruncarea.

Aşa că Edward nu zbură înapoi în mâinile murdare ale lui Martin.

În schimb, Edward Tulane fu aruncat peste bord.

CAPITOLUL 6.

Cum moare un iepure de porţelan:

Se poate îneca un iepure de porţelan? Oare mai am pălăria pe cap?"

Acestea erau întrebările pe care şi le punea Edward în timp ce zbura peste marea albastră. Soarele era sus, pe cer, şi de la o distanţă care părea foarte, foarte mare, Edward o auzi pe Abilene cum îl strigă pe nume.

— Edwaaarrd, striga ea, întoarce-te!

Să se întoarcă? Nici că putea striga ceva mai ridicol, se gândi Edward.

În timp ce se rostogolea în aer, cu urechile venindu-i peste coadă, reuşi s-o vadă pe Abilene pentru o ultimă dată. Stătea pe puntea vasului, ţinându-se de balustradă cu o singură mână. În mâna cealaltă ţinea o lampă — ba nu, era o minge de foc — ba nu, Edward îşi dădu seama că obiectul pe care-l ţinea Abilene era ceasul lui de buzunar, de aur. Fata îl ţinea în sus, iar ceasul reflecta lumina soarelui.

„Ceasul meu de buzunar”, se gândi el. „îmi trebuie.”

Şi apoi n-o mai văzu pe Abilene deloc, iar iepurele lovi apa cu o forţă atât de grozavă, încât pălăria îi zbură de pe cap.

„Iată şi răspunsul la întrebarea mea”, se gândi Edward, privind cum pălăria dansează în aer, dusă de vânt.

Şi apoi începu să se scufunde.

Se scufundă adânc, şi mai adânc, şi mai adânc. Îşi ţinu ochii deschişi tot timpul. Nu pentru c-ar fi fost curajos, ci pentru că n-avea încotro. Ochii lui desenaţi văzură cum apa albastră se face verde şi apoi din nou albastră. Văzură cum apa în cele din urmă se face neagră ca noaptea.

Edward coborî tot mai adânc. Îşi spuse: „Dacă era să mă înec, în mod sigur m-aş fi înecat până acum.”

Mult deasupra lui, vasul care străbătea oceanul, cu Abilene la bord, naviga liniştit mai departe. Iar iepurele de porţelan, în cele din urmă, ateriza cu faţa în jos pe fundul oceanului. Şi acolo, cu capul în nămol, simţi prima lui emoţie adevărată şi sinceră.

Lui Edward Tulane îi era frică.

CAPITOLUL 7.

Îşi spuse că Abilene va veni cu siguranţă și-l va găsi. „E aproape ca şi când aş aştepta-o pe Abilene să se întoarcă de la şcoală”, se gândi Edward. „O să-mi închipui că sunt în sufrageria casei de pe strada Egipt, aşteptând ca limba mică să se mişte până la cifra trei şi limba mare să ajungă la doisprezece. Numai de-aş fi avut ceasul… atunci aş fi ştiut sigur. Dar nu contează. O să ajungă în curând, cât de curând.”

Trecură ore. Şi apoi zile. Şi apoi săptămâni. Şi apoi luni.

Abilene nu mai veni.

Edward, neavând altceva mai bun de făcut, începu să se gândească. Se gândi la stele. Îşi aminti cum arătau de la fereastra camerei sale.

„Oare ce le făcea să strălucească atât de puternic”, se întreba, şi oare continuau să strălucească undeva, deşi el nu mai putea să le vadă? „Niciodată în viaţa mea, se gândea el, n-am fost mai departe de stele decât sunt acum.”

Se gândea, de asemenea, şi la soarta frumoasei prinţese transformate în mistreţ. De ce devenise mistreţ? Pentru că vrăjitoarea cea urâtă o transformase într-un mistreţ, de aceea.

Şi apoi iepurele se gândi la Pellegrina. Într-un fel pe care nu şi-l putea explica, simţea că ea era de vină pentru ce păţise. Cumva, simţea că ea, şi nu băieţii, îl aruncase în apă.

Era asemenea vrăjitoarei din poveste. Ba nu, chiar *era* vrăjitoarea din poveste. E adevărat că nu-l transformase într-un mistreţ, dar acum primea o pedeapsă şi pentru ce — nu putea înţelege.

În a două sute nouăzeci şi şaptea zi a calvarului pe care-l îndura Edward, se iscă o furtună. O furtună atât de puternică, încât îl ridică pe Edward de pe fundul oceanului şi-l învârti într-un dans nebun şi sălbatic. Apa îl lovea din toate părţile, îl ridica la suprafaţă şi-l împingea înapoi, în adânc.

„Ajutor!” se gândi Edward.

În furia ei sălbatică, furtuna chiar îl azvârli din mare; şi, preţ de o clipă, iepurele putu să vadă lumina unui cer mânios şi vineţiu; vântul îi şuiera în urechi. I se părea că e râsul Pellegrinei. Dar înainte de a avea vreme să cugete cum e să fii deasupra apei, se trezi din nou aruncat în adâncuri. În sus şi în jos, înainte şi înapoi, până când furtuna se potoli, iar Edward văzu că-şi începuse din nou coborârea lentă spre fundul oceanului.

„Vai, ajută-mă!” se gândi el. „Nu pot să mă întorc acolo. Ajută-mă!’ Dar, cu toate acestea, continua să coboare. Jos, şi mai jos, şi mai jos.

Şi apoi, dintr-odată, plasa cea mare şi grozavă a unui pescar se întinse şi înhaţă iepurele. Plasa îl ridică tot mai sus, către suprafaţă, până când lumina explodă aproape insuportabilă şi Edward fu adus înapoi în lume, zăcând pe puntea unui vas, înconjurat de peşte.

— Da' ce-o mai fi şi asta? se auzi o voce.

— N-arată a peşte, răspunse o alta. Sigur nu-i peşte. Lumina sclipea atât de puternic, încât lui Edward îi era greu să vadă. Dar, în cele din urmă, din lumină prinseră contur forme şi apoi feţe. Şi Edward se pomeni că se uită la doi bărbaţi, unul tânăr şi altul bătrân.

— Arată ca un fel de jucărie, spuse bărbatul cărunt.

Se aplecă şi-l ridică pe Edward şi-l cercetă, ţinându-l de labele din faţă.

— E un iepure, din câte-mi dau seama. Are mustăţi. Şi urechi de iepure. Sau, cel puţin, au formă de urechi de iepure.

— Da, bine, un iepure de jucărie, spuse tânărul şi se întoarse cu spatele.

— O să-l iau acasă şi o să i-l dau lui Nellie. Să-l repare ea şi să-l facă s-arate cumva. Să i-l dea dup-aia unui copil.

Bătrânul îl puse pe Edward cu grijă într-o ladă de lemn, aşezându-l în aşa fel încât să stea drept şi să se poată uita la mare. Edward a apreciat acest mic gest politicos, dar era sătul până peste cap de ocean şi ar fi fost mulţumit să nu-l mai vadă în faţa ochilor niciodată.

— Ia să stai dumneata aici, zise bătrânul.

Pe când înaintau înspre ţărm, Edward simţea căldura soarelui pe faţă şi vântul suflând printre puţinele fire de blană care-i rămăseseră pe urechi şi pieptul începu să i se umfle, cuprins de o senzaţie minunată.

Se bucura să fie în viaţă.

— Ia uită-te la iepurele ăsta, spuse bătrânul. Zici că se bucură c-a pornit la drum, nu?

— Ba bine că nu, răspunse tânărul.

De fapt, Edward Tulane era atât de fericit că se întorsese printre cei vii, încât nici nu se lăsase deranjat de faptul că fusese numit „jucărie".

CAPITOLUL 8.

Ajuns pe uscat, bătrânul pescar se opri să-şi aprindă o pipă şi apoi, ţinând pipa strâns între dinţi, o porni spre casă, ducându-l pe Edward pe umărul stâng, de parcă ar fi fost un erou cuceritor. Pescarul îl ţinea acolo în echilibru, susţinându-i spatele cu mâna lui plină de bătături. Şi, în timp ce mergeau, îi vorbea iepurelui încet, cu o voce blândă.

— Ia să vezi tu ce-o să-ţi placă de Nellie, spuse bătrânul. A avut şi ea necazurile ei, dar e o fată de treabă.

Edward se uită la orăşelul acoperit de pătura înserării: clădiri amestecate şi îngrămădite una-ntr-alta şi oceanul întinzându-se nesfârşit în faţa lor. Şi se gândi că i-ar plăcea de orice lucru şi orice fiinţă care nu se afla pe fundul mării.

— Ziua bună, Lawrence, strigă o femeie din faţa unui magazin. Ce ai acolo?

— Am pescuit ceva proaspăt, zise pescarul. Iepure proaspăt prins pe mare.

Îşi ridică şapca în faţa femeii şi merse mai departe.

— Ia fii atent, spuse pescarul.

Îşi scoase pipa din gură şi îi îndreptă vârful subţire către o stea de pe cerul care se închidea la culoare.

— Uite, aia e Steaua Polară. Dacă ştii unde e aia, n-ai cum să te rătăceşti niciodată, pricepi?

Edward privi lung spre strălucirea stelei minuscule. „Oare toate au nume?” se întrebă el.

— Ia te uită şi la mine, zise pescarul. Vorbesc cu o jucărie. Gata. Hai c-am ajuns.

Şi ţinându-l în continuare pe Edward pe umăr, pescarul păşi pe o cărăruie pietruită şi intră într-o casă mică şi verde.

— Fii atentă, Nellie, zise el. Ţi-am adus ceva din mare.

— Nu vreau nimic din mare, se auzi o voce.

— Hai, nu fi aşa, Nell. Numa’ vino şi vezi.

Din bucătărie ieşi o femeie bătrână, ştergându-şi mâinile de şorţ. Când îl văzu pe Edward, lăsă şorţul, îşi împreună palmele într-o bătaie şi zise:

— Vai, Lawrence, mi-ai adus un iepure!

— Direct din mare, spuse Lawrence.

Îl dădu jos de pe umăr pe Edward, îl aşeză în picioare pe podea ţinându-l de mâini şi-l facu să se plece adânc în faţa lui Nellie.

— Vai, zise Nellie, dă-mi-l mie.

Bătu iar din palme şi Lawrence i-l trecu pe Edward ei. Nellie întinse iepurele în faţa ei şi-**l** examina din cap până-n picioare. Zâmbi.

— Ai mai văzut tu vreodată în viaţa ta ceva atât de deosebit? întrebă ea.

Edward simţi imediat că Nellie era o femeie care ştia să aprecieze lucrurile.

— Ce frumoasă e! spuse Nellie dintr-o răsuflare.

Preţ de o clipă, Edward fu derutat. Oare mai era un obiect frumos în încăpere?

— Ce nume să-i pun?

— Susanna? întrebă Lawrence.

— Numai bine, zise Nellie. Susanna să fie. Îl privi pe Edward adânc în ochi.

— Mai întâi de toate, Susanna o să aibă nevoie de nişte haine, nu-i aşa?

CAPITOLUL 9.

Și astfel, edward tulane deveni susanna. Nellie îi croi mai multe haine: o rochiţă roz cu volănaşe, pentru ocazii speciale, una simplă, de purtat prin casă, făcută dintr-un material înflorat, şi o cămaşă lungă de bumbac în care să doarmă. În plus, îi refăcu urechile, jumulind petecele răzleţe de blană care îi rămăseseră şi confecţionându-i o pereche nouă.

— Vai, arăţi grozav, zise ea după ce termină.

La început, Edward fu îngrozit. La urma urmei, era un iepure-băiat. Nu voia să fie îmbrăcat în fată. Iar hainele, chiar şi rochia pentru ocazii speciale, erau atât de simple şi de banale! Le lipsea eleganţa şi rafinamentul hainelor lui adevărate. Dar apoi Edward îşi aminti cum zăcea pe fundul oceanului, cu faţa în mâl şi stelele atât de departe de el, şi-şi zise: „Dar de fapt ce contează? N-o să mor dacă port rochie."

În plus, în micuţa casă verde, alături de pescar şi de soţia lui, viaţa era încântătoare. Lui Nellie îi plăcea la nebunie să facă prăjituri şi pâine, aşa că-şi petrecea ziua întreagă în bucătărie, îl punea pe Edward pe masă, îl sprijinea de ligheanul cu faină şi-i aranja rochia în jurul genunchilor. Îi îndoia urechile, ca să audă mai bine.

Şi apoi se punea pe treabă, frământa coca pentru pâine şi o întindea pentru prăjituri şi plăcinte. Bucătăria se umplea imediat cu miros de pâine proaspătă şi cu arome dulci de scorţişoară, zahăr şi cuişoare. Ferestrele se abureau. Şi, în timp ce muncea, Nellie spunea tot felul de poveşti.

Îi povesti lui Edward despre copiii ei, despre fata ei, Lolly, care era secretară, şi despre băieţii ei:

Ralph, care era în armată, şi Raymond, care murise de pneumonie când avea numai cinci ani.

— S-a înecat pe dinăuntru, zise Nellie. E ceva oribil, cumplit, cel mai rău lucru, să vezi un om pe care-l iubeşti cum moare în faţa ta şi să nu poţi face nimic. Îl visez aproape în fiecare noapte.

Nellie îşi şterse lacrimile cu dosul palmei. Îi zâmbi lui Edward.

— Poate crezi c-am luat-o razna că vorbesc c-o jucărie. Dar mi se pare că tu m-asculţi, Susanna. Iar Edward descoperi cu surprindere că într-adevăr asculta, înainte, când Abilene vorbea cu el, totul i se părea atât de plicticos şi de lipsit de sens. Dar acum, poveştile spuse de Nellie i se păreau dintr-odată cel mai important lucru de pe lume şi asculta de parcă viaţa lui depindea de ce spunea ea. Iar asta îl făcu să se întrebe dacă nu cumva murdăria de pe fundul oceanului intrase în capul lui de porţelan şi-l defectase în vreun fel.

Seara, Lawrence se întorcea de pe mare şi cina era pregătită, iar Edward stătea la masă împreună cu pescarul şi cu soţia lui. El stătea într-un scaun înalt de lemn; şi, dacă la început fusese absolut îngrozit (la urma urmei, un scaun înalt era făcut special pentru copii mici, nu pentru iepuri eleganţi), în curând se obişnui. Îi plăcea să fie la înălţime, să poată privi pe deasupra mesei şi nu să se holbeze la faţa de masă, aşa cum făcea în casa familiei Tulane. Îi plăcea să simtă că participă la ce se întâmplă în casă.

În fiecare seară, după cină, Lawrence spunea că parcă ar ieşi un pic afară să ia aer şi poate Susanna ar vrea să vină cu el. Îl aşeza pe Edward pe umăr, aşa cum făcuse în acea primă seară, când **l-**a purtat prin tot oraşul şi l-a adus acasă, la Nellie.

Ieşeau afară şi Lawrence îşi aprindea pipa şi**-l** ţinea pe Edward acolo, pe umăr; şi, dacă cerul era senin şi noaptea limpede, Lawrence se apuca să înşire numele constelaţiilor, una câte una, Andromeda, Pegas, arătând înspre ele cu vârful pipei. Lui Edward îi plăcea nespus să se uite în sus, la stele, şi-i plăcea cum sună numele constelaţiilor. Sunau melodios în urechile lui.

Totuşi, uneori, contemplând cerul nopţii, Edward îşi amintea de Pellegrina, îi vedea din nou ochii negri şi strălucitori, şi simţea cum îl trece un fior.

Mistreţi, se gândea el. Vrăjitoare.

Dar în fiecare seară, înainte să-l culce, Nellie îi fredona lui Edward un cântec de leagăn, unul despre o pasăre cântătoare care nu cânta şi un inel cu diamant care nu strălucea şi vocea lui Nellie îl liniştea pe iepure şi el uita de Pellegrina.

Vreme îndelungată, viaţa fu încântătoare.

Şi într-o zi fiica lui Lawrence şi a lui Nellie veni în vizită.

CAPITOLUL 10.

Lolly era o femeie durdulie care vorbea prea tare şi se dădea cu prea mult ruj. De cum a intrat în casă, l-a şi văzut pe Edward, aşezat pe canapeaua din sufragerie.

— Ce-i asta? zise ea.

Îşi lăsă valiza jos şi-l apucă pe Edward de un picior. Îl ţinea cu capul în jos.

— Ea e Susanna, răspunse Nellie.

— Susanna! ţipă Lolly.

Îl scutură zdravăn pe Edward.

Rochia îi căzuse peste cap şi nu mai vedea nimic. Se născuse deja în el o ură adâncă şi teribilă faţă de Lolly.

— A găsit-o tatăl tău, spuse Nellie. Era prinsă într-o plasă şi n-avea nimic pe ea, aşa că i-am făcut nişte rochii.

— Da' ce, eşti sluga lui? strigă Lolly. Iepurii n-au nevoie de haine.

— Păi… zise Nellie, cu o voce tremurătoare. Se pare că ăsta are.

Lolly îl aruncă pe Edward înapoi pe canapea. Iar el ateriza cu faţa în jos, cu braţele peste cap şi cu rochia în continuare peste ochi, şi rămase aşa cât ţinu masa de seară.

— De ce aţi scos vechitura aia de scaun înalt? ţipă Lolly.

— Ei, nu-i da atenţie, răspunse Nellie. Taică-tău a lipit o bucată care se rupsese, nu-i aşa, Lawrence?

— Aşa e, zise el, fară să-şi ridice privirea din farfurie. Bineînţeles că după cină Edward nu mai ieşi cu Lawrence, să stea sub cerul liber, plin de stele, şi să fumeze. Iar Nellie, pentru prima dată de când Edward ajunsese la ea, nu-i mai cântă să-**l** adoarmă. De fapt, Edward fu ignorat şi uitat până a doua zi dimineaţă, când Lolly îl luă din nou, îi trase rochia de pe faţă şi-l privi drept în ochi.

— I-ai cam fermecat pe ăştia bătrâni, nu-i aşa? zise Lolly. Am auzit lumea vorbind în oraş. Că se poartă cu tine de parcă ai fi un iepure-copil.

Edward se uită lung înspre Lolly. Purta un ruj sângeriu, foarte aprins. Simţi cum prin încăpere trece o briză rece. Era vreo uşă deschisă pe undeva?

— Ei bine, pe mine nu mă păcăleşti, zise ea. Îl scutură.

— O să facem o călătorie noi doi.

Lolly îl apucă pe Edward de urechi, se duse în bucătărie şi-l aruncă în coşul de gunoi cu faţa în jos.

— Mămică! strigă Lolly. Vezi că iau camioneta şi plec. Am nişte treburi de făcut.

— A, spuse vocea tremurată a lui Nellie. Foarte bine, dragă. Păi… la revedere.

„La revedere”, se gândi Edward, în timp ce Lolly târa coşul de gunoi până afară, la camionetă.

— La revedere, strigă Nellie, de data aceasta mai tare. Edward simţi o durere ascuţită undeva adânc în pieptul lui de porţelan.

Pentru prima dată, inima îi vorbea tare. Îi spuse două cuvinte: Nellie. Lawrence.

CAPITOLUL 11.

Edward sfârşi la groapa de gunoi. Zăcea peste coji de portocale, zaţ de cafea, şuncă râncedă şi cauciucuri vechi. În prima seară s-a aflat în vârful mormanului de gunoi, aşa că putea să privească în sus, spre stele, şi să se consoleze cu lumina lor.

A doua zi dimineaţă, un bărbat scund veni şi se caţără pe gunoaie şi resturi. Se opri în vârful celui mai înalt morman. Îşi vârî palmele la subsuori şi începu să fluture din coate.

Omul cânta ca un cocoş cât putea de tare. Striga:

— Cine sunt eu? Sunt Ernest, Ernest — regele lumii. Cum de sunt eu regele lumii? Pentru că sunt regele gunoaielor. Şi lumea e făcută din gunoaie. Ha. Ha, ha! Prin urmare, eu sunt Ernest, Ernest — regele lumii.

Şi cârâi din nou.

Edward înclina să fie de acord cu afirmaţia lui Ernest cum că lumea ar fi făcută din gunoaie, mai ales după a doua zi la groapă, când o încărcătură de resturi a fost trântită direct peste el. Stătea acolo, îngropat de viu. Nu mai vedea cerul. Nu mai vedea stelele. Nu mai vedea nimic.

Sigurul lucru care-**l** ajuta pe Edward să continue, care-i dădea speranţă, era gândul că o va găsi pe Lolly şi răzbunarea lui va deveni realitate. O s-o apuce el pe *ea* de urechi. O s-o îngroape el *pe ea* sub un munte de gunoi!

Dar după ce trecuseră aproape patruzeci de zile şi de nopţi, greutatea şi mirosul de sub Edward şi de deasupra lui deveniră atât de apăsătoare pentru gândurile lui, încât renunţă să-şi mai plănuiască răzbunarea şi se lăsă pradă disperării. Era mai rău, mult mai rău, decât să fii îngropat pe fundul mării. Era mai rău, fiindcă acum Edward era altfel de iepure. Nu ştia în ce fel era diferit, pur şi simplu ştia că e aşa. Din nou, îşi aminti povestea Pellegrinei

despre prinţesa care nu iubea pe nimeni. Vrăjitoarea o transformase în mistreţ tocmai *pentru că* nu iubea pe nimeni. Acum înţelegea şi el.

Auzi cum Pellegrina îi spune: „Mă dezamăgeşti.”

„De ce?” o întrebă el. „De ce te dezamăgesc?”

Dar ştia răspunsul şi la această întrebare. Pentru că n-o iubise îndeajuns pe Abilene. Şi acum ea era departe de el. Iar el nu va mai putea îndrepta niciodată lucrurile. Şi Nellie şi Lawrence dispăruseră şi ei.

Îi era un dor teribil de ei. Voia să fie cu ei.

Iepurele se întreba dacă asta era iubire.

Zilele treceau una după alta, iar Edward era conştient că trece timpul numai pentru că în fiecare dimineaţă îl putea auzi pe Ernest desfăşurându-şi ritualul din zori, cotcodăcind şi cârâind despre cum e el regele lumii.

După o sută optzeci de zile la groapa de gunoi, salvarea lui Edward sosi într-o formă cât se poate de neobişnuită. Gunoiul din jur fu răvăşit, iar iepurele auzi răsuflarea unui câine care adulmeca. Şi apoi sunetul unui săpat frenetic. Gunoiul se mai mişcă un pic şi dintr-odată, în mod miraculos, lumina după-amiezii târzii de culoarea untului străluci pe faţa lui Edward.

CAPITOLUL 12.

Edward nu se bucură prea multă vreme de lumină, întrucât câinele apăru imediat deasupra lui, ameninţător şi zburlit, împiedicându-l să mai vadă şi altceva. Edward fu apucat de urechi şi tras afară dintre gunoaie, scăpat şi apoi ridicat din nou, de data asta de la mijloc, şi scuturat înainte şi înapoi cu o nemaipomenită cruzime.

Căţelul mârâi de undeva din gât, adânc, apoi îl scăpă din nou pe Edward şi-**l** privi în ochi. Edward îl privi şi el lung.

— Hei, fugi de aici, câine!

Era Ernest, regele gunoaielor şi, prin urmare, al lumii. Câinele îl înşfacă pe Edward de rochia roz şi o luă la fugă.

— E al meu, al meu! Tot gunoiul e al meu! strigă Ernest. Întoarce-te imediat!

Dar căţelul nu s-a oprit.

Soarele strălucea, iar Edward era în culmea fericirii. Cine, dintre cei care îl cunoscuseră înainte, ar fi crezut că acum putea fi atât de fericit, mânjit tot de gunoi, îmbrăcat în rochie, îmbăloşat în gura unui câine şi fugărit de un zănatic?

Dar era fericit.

Câinele alergă şi iar alergă, până când ajunseră la o linie de cale ferată. Trecură peste şine şi acolo, sub un copac răzleţit, printre tufişuri, Edward fu aruncat lângă două picioare mari.

Câinele începu să latre.

Edward se uită în sus şi văzu că picioarele erau ataşate de un bărbat enorm, cu o barbă lungă şi neagră.

— Ce-i asta, Lucy? întrebă omul.

Se aplecă şi-l ridică pe Edward. Îl apucă strâns de mijloc.

— Lucy, spuse el, ştiu cât de mult îţi place plăcinta de iepure.

Lucy lătră.

— Da, da, ştiu. Plăcinta de iepure e un adevărat deliciu, una dintre plăcerile existenţei noastre.

Lucy scăpă un lătrat plin de speranţă.

— Ce avem noi aici, ce mi-ai adus tu cu atâta bunăvoinţă, e cu siguranţă un iepure, însă până şi cel mai bun maestru bucătar din lume ar întâmpina dificultăţi în a-l transforma în plăcintă.

Lucy mârâi.

— Iepurele ăsta e făcut din porţelan, fetiţo. Bărbatul îl aduse pe Edward mai aproape de el. Se priviră unul pe celălalt în ochi.

— Eşti făcut din porţelan, nu-i aşa, Malone? îl scutură în joacă pe Edward.

— Eşti jucăria vreunui copil, n-am dreptate? Şi cumva ai fost despărţit de copilul care te iubeşte. Edward simţi din nou durerea ascuţită din piept. Se gândi la Abilene. Văzu cărarea care ducea la uşa casei de pe strada Egipt. Văzu întunericul aşternându-se şi pe Abilene alergând spre el.

Da, Abilene îl iubise.

— Deci, Malone, spuse bărbatul şi-şi drese vocea. Te-ai rătăcit. Eu aşa cred. Şi eu şi Lucy ne-am rătăcit.

Când îşi auzi numele, Lucy mai lătră o dată.

— Poate, continuă bărbatul, ţi-ar plăcea să rătăceşti împreună cu noi. Am descoperit că e mult mai plăcut să rătăceşti în compania altora. Numele meu e Bull. Lucy, după cum probabil că ţi-ai dat seama, e căţeluşa mea. Ţi-ar plăcea să ne însoţeşti?

Bull aşteptă un moment, uitându-se lung la Edward. Şi apoi, cu palmele încă strânse ferm în jurul taliei lui, ridică un deget enorm şi împinse capul lui Edward de la ceafa, astfel încât să pară că iepurele încuviinţează.

— Ia uită-te, Lucy. Zice că da, spuse Bull. Malone a fost de acord să călătorească împreună cu noi. Nu că-i minunat?

Lucy dansă în jurul picioarelor lui Bull, dând din coadă şi lătrând.

Şi aşa se făcu că Edward porni la drum, împreună cu un vagabond şi căţeluşa lui.

CAPITOLUL 13.

Călătoreau pe jos. Călătoreau în vagoane de marfa, goale. Erau mereu pe drum.

— Da' de fapt, zise Bull, nu mergem nicăieri. Iar asta, prietene, e ironia deplasării noastre permanente.

Edward stătea în rucsacul ce atârna pe umerii lui Bull şi numai capul şi urechile îi rămâneau afară. Bull era mereu atent să aşeze iepurele astfel încât să nu se uite niciodată în jos sau în sus, ci să se uite întotdeauna în urma lui, la drumul pe care tocmai trecuseră.

Noaptea, dormeau pe pământ, sub stele. Lucy, după dezamăgirea iniţială că Edward nu putea fi consumat, începu să-l placă şi dormea încolăcită alături de el. Câteodată chiar îşi aşeza botul pe burta lui de porţelan şi atunci zgomotele pe care le scotea în somn — când scâncea, mârâia sau pufăia — reverberau în corpul lui Edward. Spre surprinderea lui, începu să simtă o tandreţe profundă pentru căţeluşă.

În timpul nopţii, când Bull şi Lucy dormeau, Edward, cu ochii lui etern deschişi, se uita în sus către constelaţii. Le spunea numele şi apoi spunea numele oamenilor care-l iubeau, începea cu Abilene şi apoi continua cu Nellie şi Lawrence, apoi cu Bull şi Lucy şi încheia tot cu Abilene: Abilene, Nellie, Lawrence, Bull, Lucy, Abilene.

„Vezi? îi spunea Edward Pellegrinei. Nu sunt ca prinţesa. Eu ştiu ce e iubirea!'

Mai erau seri în care Bull şi Lucy se adunau în jurul unui foc de tabără împreună cu alţi vagabonzi.

Bull se pricepea să spună poveşti, iar la cântat se pricepea încă şi mai bine.

— Cântă-ne ceva, Bull, strigau bărbaţii.

Lucy stătea lipită de piciorul lui Bull, iar Edward era aşezat pe genunchiul lui drept, iar cântecul venea de undeva din interiorul lui, din adânc. La fel cum Edward simţea scâncetele şi mârâitul lui Lucy răsunând noaptea prin corpul lui, tot aşa simţea şi cum îl străbate sunetul profund şi trist al cântecelor lui Bull. Lui Edward îi plăcea nespus când cânta Bull.

Şi, de asemenea, îi era recunoscător lui Bull pentru că-şi dăduse seama că o rochie nu e îmbrăcămintea potrivită pentru Edward.

— Malone, zise Bull într-o seară, nu vreau să te jignesc sau să fac comentarii nepotrivite la adresa vestimentaţiei tale, dar mă văd nevoit să-ţi spun că arăţi ca naiba în rochia aia de prinţesă. Şi, de asemenea, fără intenţia de a te jigni, rochia aia a văzut şi zile mai bune.

Rochia cea frumoasă a lui Nellie nu s-a comportat bine la groapa cu gunoi şi nici în rătăcirile ulterioare cu Bull şi Lucy. Era atât de ruptă şi de murdară şi de plină de găuri, încât abia mai semăna cu o rochie.

— Am o soluţie, zise Bull, şi sper că se va bucura de aprobarea ta.

Avea un fes lung, din lână, căruia îi făcu o gaură mare în vârf şi două găuri mai mici în lateral şi apoi îi scoase rochia lui Edward.

— Întoarce capul, Lucy, îi zise căţeluşei. Hai să nu-l stânjenim pe Malone, uitându-ne insistent la goliciunea lui.

Bull puse căciula peste capul lui Edward, o trase în jos şi-i scoase braţele prin cele două găuri mici.

— Uite-aşa, îi spuse el lui Edward. Acum îţi mai trebuie doar nişte pantaloni.

Pantalonii i-a făcut însuşi Bull, din câteva batiste roşii pe care le-a tăiat şi le-a cusut una de alta, astfel încât să iasă ceva de îmbrăcat care să acopere picioarele lungi ale lui Edward.

— Acum chiar că arăţi de parcă ai fi certat cu legea, zise Bull, dându-se mai înapoi să-şi admire opera.

Parc-ai fi un iepure fugar.

CAPITOLUL 14.

La început, ceilalți au crezut că Edward era o glumă bună.

— Un iepure, spuneau vagabonzii râzând. Hai să-l ciopârţim şi să-l băgăm în oala de ciorbă.

Sau, când Bull îl aşeza cu grijă pe Edward pe genunchiul său, unul dintre ei mai striga:

— Ți-ai găsit o păpuşică, Bull?

Bineînţeles că Edward simţea cum creşte furia în el când ceilalţi îl numeau „păpuşică”. Dar Bull nu se enerva niciodată. Pur şi simplu continua să-**l** ţină pe genunchi şi nu scotea o vorbă. În curând, bărbaţii se obişnuiră cu Edward şi iepurelui i se duse vestea. Şi în felul acesta, când Bull şi Lucy ajungeau în faţa unui foc de tabără într-un alt oraş, într-un alt stat, într-un cu totul şi cu totul alt loc, bărbaţii ştiau de Edward şi se bucurau să-l vadă.

— Malone! strigau într-un glas.

Iar Edward se simţea cuprins de plăcere că era recunoscut, că era ştiut.

Orice ar fi fost acel lucru început în bucătăria lui Nellie, noua şi ciudata abilitate a lui Edward de a sta complet nemişcat şi de a-şi concentra întreaga făptură la poveşti spuse de alţii deveni ceva nepreţuit în jurul focurilor de vagabonzi.

— Ia uitaţi-vă la Malone, zise într-o seară un bărbat pe nume Jack. Ascultă fiecare cuvânt în parte, al naibii.

— Desigur, zise Bull. Bineînţeles că ascultă.

În aceeaşi seară, mai târziu, Jack veni şi se aşeză lângă Bull şi-l întrebă dacă poate împrumuta iepurele. Bull i-l dădu pe Edward, iar Jack îl aşeză pe genunchi şi-i şopti la ureche.

— Helen, zise Jack, şi Jack Junior şi Taffy… ea e cea mai mică. Astea sunt numele copiilor mei. Sunt cu toţii în Carolina de Nord. Ai fost vreodată în Carolina de Nord? E un stat drăguţ. Acolo sunt ei. Helen. Jack Junior. Taffy. O să le ţii minte numele, Malone. Bine?

După aceea, pe oriunde ajungeau Bull şi Lucy şi Edward, venea câte un vagabond să-l ia pe Edward deoparte şi să-i şoptească la ureche numele copiilor săi. Betty. Ted. Nancy. William. Jimmy. Eileen. Skipper. Faith.

Edward ştia cum e să repeţi iar şi iar numele celor pe care i-ai lăsat în urmă. Ştia cum e să-ţi fie dor de cineva. Aşa că asculta. Şi în timp ce asculta, inima i se deschidea largă şi apoi şi mai largă.

Iepurele rătăci alături de Bull şi Lucy vreme îndelungată. Trecură aproape şapte ani şi în timpul acesta Edward deveni un vagabond desăvârşit: bucuros să se afle pe drum, neliniştit când stătea locului. Sunetul roţilor pe şinele de tren ajunse să fie pentru el o muzică liniştitoare. Ar fi putut călători pe calea ferată o veşnicie. Dar într-o noapte, într-un depou din Memphis, în timp ce Bull şi Lucy dormeau într-un vagon de marfă gol, iar Edward stătea de pază, au apărut nişte probleme.

Un bărbat intră în vagonul de marfa, îi lumină faţa lui Bull cu o lanternă şi îl trezi cu lovituri de picior.

— Trântore, spuse el, trântor împuţit. M-am săturat de voi, ăştia care dormiţi peste tot. Ăsta nu-i hotel.

Bull se ridică încet. Lucy începu să latre.

— Taci din gură, spuse bărbatul, şi-i trase un şut lui Lucy dintr-o parte, care o făcu să scoată un schelălăit de surprindere.

Toată viaţa lui, Edward a ştiut ce era: un iepure de porţelan, un iepure cu braţe şi picioare şi urechi care se îndoiau.

Dar se îndoiau numai dacă îl mânuia cineva. El nu putea să se mişte singur. Şi niciodată n-a regretat asta mai tare decât în noaptea aceea, când el şi Bull şi Lucy au fost descoperiţi în vagonul vechi de tren. Edward ar fi vrut s-o fi putut apăra pe Lucy. Dar n-a putut face nimic. N-a putut decât să stea acolo şi să aştepte.

— Spune ceva! îi zise bărbatul lui Bull. Bull ridică mâinile.

— Suntem pierduţi, spuse el.

— Pierduţi, normal. Cred şi eu că sunteţi pierduţi. Ce-i ăsta? zise îndreptând lanterna către Edward.

— E Malone, răspunse Bull.

— Ce naiba? zise bărbatul şi-l împunse pe Edward cu vârful bocancului. Lucrurile au scăpat de sub control. Au luat-o razna. Dar nu pe tura mea. Nu, domnule. Nu cât sunt eu de pază.

Dintr-odată, trenul se puse în mişcare cu o smucitură.

— Nu, domnule, zise bărbatul iar. Se uită din nou în jos către Edward.

— Nu duc eu iepurii pe gratis.

Se întoarse şi deschise uşa vagonului, apoi se răsuci la loc şi, cu un şut rapid, îl azvârli pe Edward în întuneric. Iepurele zbură prin aerul de primăvară târzie.

Departe, în spatele lui, se auzea schelălăitul îndurerat al lui Lucy.

Auuuuuu! Hauuuuu! striga ea.

Edward ateriza cu o bufnitură cât se poate de periculoasă, apoi se rostogoli iar şi iar şi iar, în josul unui deal mare şi murdar. Când, în cele din urmă, se opri, era pe spate, uitându-se lung la cerul de noapte. Lumea era tăcută. N-o mai auzea pe Lucy. Nu mai auzea trenul.

Edward privi în sus la stele. Începu să zică numele constelaţiilor, dar apoi se opri.

„Bull”, spunea inima lui. „Lucy!”

Oare de câte ori, se întreba Edward, urma să mai plece fără să apuce să-şi ia rămas-bun? Un greier singuratic începu să cânte. Edward ascultă.

Adânc, în interiorul lui, simţea o durere. Ar fi vrut să poată plânge.

CAPITOLUL 15.

Dimineaţa, soarele răsări, iar cântecul greierului fu înlocuit de cântecul unei păsări, iar o bătrână sosi mergând agale pe drumul de ţară şi se împiedică de Edward.

— Hmm, zise ea şi-l împinse pe Edward cu undiţa. Arată a iepure, spuse.

Îşi lăsă jos coşul, se aplecă şi se uită la Edward.

— Numai că nu-i de-adevăratelea. Se ridică din nou dreaptă.

— Hmm, spuse ea din nou. Se scarpină pe spate.

— Ce vreau să zic e că toate au un rost şi se găseşte un rost pentru toate, asta zic.

Lui Edward nu-i păsa ce spune femeia. Durerea cumplită pe care o simţise cu o seară în urmă dispăruse, iar acum îi luase locul un sentiment ciudat, unul de gol şi de disperare.

„Poţi să mă iei sau să nu mă iei", se gândi iepurele. „Pentru mine nu contează câtuşi de puţin." Bătrâna îl ridică.

Îl îndoi de la mijloc şi-l puse în coş, care mirosea a buruieni şi a peşte, şi plecă mai departe, legănând coşul şi cântând: „Nimeni nu ştie câte necazuri am avut."

Împotriva voinţei lui, Edward o asculta.

„Şi eu am avut necazuri", se gândi. „Am avut o grămadă. Şi se pare că nu s-au terminat."

Edward avea dreptate. Nu se terminaseră.

Bătrâna îi găsi o întrebuinţare.

Îl atârnă de un băţ în grădina ei de legume. Îi ţintui urechile cu un cui şi îi întinse braţele în lateral de parcă ar fi zburat, iar labele i le ataşă de băţ legându-le cu sârmă. Pe lângă Edward, mai atârnă de stâlp şi nişte tigăi de cositor. Tigăile zdrăngăneau şi străluceau în soarele dimineţii.

— Nici nu mă îndoiesc c-o să le sperii, zise bătrâna. „Pe cine să sperii?" se întrebă Edward. „Păsările", află el în curând.

Ciori. Veneau înspre el în zbor, cârâind şi ţipând, dând roată pe deasupra capului său, plonjând către urechile sale.

— Haide, Clyde, zise femeia bătând din palme. Trebuie să pari fioros.

Clyde? Edward se simţi atât de sfârşit, încât crezu că ar fi în stare să scoată un oftat care să se audă. Oare lumea n-o să se sature niciodată să-i greşească numele?

Bătrâna bătu încă o dată din palme.

— Hai, Clyde, la muncă! Zise. Ia sperie păsările astea.

Şi apoi se îndepărtă de el, ieşi din grădină şi se îndreptă spre casa ei mică.

Păsările nu conteneau. Zburau deasupra capului său. Trăgeau de firele deşirate din puloverul lui. Mai ales o cioară mare nu voia deloc să-l lase în pace. Se aşeza pe băţ şi striga un mesaj obscur în urechea dreaptă a lui

Edward: *Cra, cra, cra,* fără încetare. Pe măsură ce soarele se ridica tot mai sus şi strălucea mai puternic şi mai violent, Edward devenea din ce în ce mai năuc. Avea impresia că cioara cea mare e Pellegrina.

„Haide”, se gândi el. „Poţi să mă transformi într-un mistreţ, dacă vrei. Nu mă interesează. Nu mă mai interesează nimic!’

Cra, cra, răspundea cioara Pellegrina.

În cele din urmă, soarele apuse, iar păsările plecară. Edward atârna pironit de urechi şi privea în sus, către cerul de noapte. Vedea stelele. Dar, pentru prima dată în viaţa lui, le privea şi nu se mai simţea consolat. În schimb, se simţea umilit.

„Eşti singur acolo, jos”, păreau a-i spune stelele. „Iar noi suntem aici, sus, în constelaţiile noastre.” „Am fost iubit”, le spuse Edward stelelor.

„Şi ce dacă?” răspunseră ele. „Ce mai contează asta dacă acum eşti complet singur?” Edward nu găsi niciun răspuns la această întrebare.

În cele din urmă, cerul se lumină şi stelele dispărură una câte una. Păsările se întoarseră, iar bătrâna intră din nou în grădină.

Aduse cu ea un băieţel.

CAPITOLUL 16.

— Bryce! zise bătrâna. Şterge-o de lângă iepurele-ăla. Hai, că nu te plătesc ca să stai şi să te holbezi la el.

— Da, săru mâna, zise Bryce.

Îşi şterse nasul cu dosul palmei şi continuă să se uite în sus către Edward. Băiatul avea ochi căprui în care scânteiau pete mici, aurii.

— Hei, îi şopti el lui Edward.

O cioară se aşeză pe capul iepurelui şi băiatul dădu din mâini şi strigă:

— Fugi de aici, obraznico!

Iar pasărea îşi desfăcu aripile şi zbură.

— Bryce! strigă bătrâna.

— Da, tanti, răspunse el.

— Şterge-o de lângă iepurele-ăla. Fă ce-ai de făcut. N-o să-ţi zic înc-o dată.

— Da, tanti, zise Bryce. Îşi şterse nasul cu mâna.

— O să mă întorc după tine, îi spuse el lui Edward. Iepurele îşi petrecu întreaga zi atârnat de urechi, prăjindu-se în soarele puternic, uitându-se la bătrână şi la Bryce cum sapă şi plivesc grădina. De câte ori bătrâna nu era atentă, Bryce ridica privirea şi făcea cu mâna.

Păsările dădeau roată deasupra capului lui Edward şi râdeau de el.

„Oare cum o fi să ai aripi?” se întreba Edward. Dacă ar fi avut aripi atunci când a fost aruncat peste bord, nu s-ar fi scufundat pe fundul mării. Dimpotrivă, ar fi zburat în direcţia opusă, sus, în adâncul cerului strălucitor şi albastru. Şi când Lolly **l-**a dus la groapa de gunoi, ar fi zburat dintre resturi şi s-ar fi luat după ea şi i-ar fi aterizat pe cap, ţinându-se strâns cu ghearele lui ascuţite. Şi în tren, când bărbatul acela i-a dat un şut, Edward n-ar fi căzut pe jos, ci s-ar fi înălţat şi s-ar fi aşezat pe tren şi ar fi râs de om: *Cra, cra, era.*

Către sfârşitul după-amiezii, Bryce şi bătrâna plecară din grădină. Bryce îi făcu lui Edward cu ochiul când trecu pe lângă el. Una dintre ciori nu se mai dădea dusă de pe umărul lui Edward şi bătea cu ciocul în faţa de porţelan a iepurelui, amintindu-i cu fiecare bătaie că el n-avea aripi şi nu numai că nu putea zbura, ci chiar nu se putea mişca deloc de unul singur, în niciun fel.

Peste câmp se lăsă amurgul, apoi se făcu întuneric. O pasăre începu să cânte iar şi iar. *Ciip. Ciriiip. Ciip.* Era cel mai trist cântec pe care îl auzise Edward vreodată. Şi apoi urmă un alt cântec, cel al unei muzicuţe.

Dintre umbre ieşi la iveală Bryce.

— Hei, spuse el către Edward.

Îşi şterse nasul cu dosul palmei şi apoi mai cântă un pic din muzicuţă.

— Pun pariu că n-ai crezut c-o să mă întorc. Dar uite c-am venit. M-am întors să te salvez.

„Prea târziu”, se gândi Edward, în timp ce Bryce se căţăra pe par şi încerca să dezlege sârmele cu care îi erau prinse încheieturile. „Nu sunt decât un iepure gol.”

„Prea târziu”, se gândi Edward, în timp ce Bryce îi scotea cuiele din urechi. „Nu sunt decât o păpuşă de porţelan.”

Dar când ultimul cui fu îndepărtat şi căzu în faţă, în braţele lui Bryce, iepurele simţi o mare uşurare, iar acestui sentiment îi urmă unul de bucurie.

„Poate că până la urmă”, se gândi el, „nu e prea târziu să fiu salvat.”

CAPITOLUL 17.

Bryce îl atârnă pe Edward pe umăr. Şi porni la drum.

— Am venit să te iau pentru Sarah Ruth, zise Bryce. Tu n-o ştii pe Sarah Ruth, e sora mea. E bolnavă. Avea o păpuşă de porţelan. Iubea la nebunie păpuşa aia. Dar el a spart-o. El *a spart-o.* Era beat şi a călcat pe capul ăla de copil şi l-a spart într-o sută de milioane de bucăţele. Dar erau aşa de mici

bucăţelele astea, că nu le-am putut lipi la loc. N-am putut. Am încercat şi am tot încercat.

În acest punct al poveştii, Bryce se opri în loc, dădu din cap şi-şi şterse nasul cu dosul palmei.

— De atunci, Sarah Ruth n-a mai avut cu ce să se joace. N-a vrut să-i mai cumpere nimic. Zice că nu-i trebuie nimic. Zice că nu-i mai trebuie nimic fiin'că oricum n-o să mai trăiască. Dar n-are de unde şti el.

Bryce porni din nou la drum.

— N-are de unde şti, zise.

Edward nu prea înţelegea cine era „el". Dar îi era clar că îi va fi dus unui copil pentru a compensa pierderea unei păpuşi. O păpuşă. Edward ura atât de tare păpuşile! Şi era jignit să fie considerat un înlocuitor adecvat pentru o păpuşă. Dar cu toate acestea, trebuia să recunoască, era o variantă mult mai de dorit decât să atârne de un par, spânzurat de urechi.

Casa în care trăiau Bryce şi Sarah Ruth era atât de mică şi de dărăpănată, încât la început lui Edward nici nu-i veni să creadă că e o casă. In schimb, avu impresia că e un coteţ de găini. Înăuntru se aflau două paturi şi o lampă cu petrol şi cam atât. Bryce îl aşeză pe Edward la capătul unuia dintre paturi şi aprinse lampa.

— Sarah, şopti el. Sarah Ruth. Trebuie să te trezeşti, draga mea. Ţi-am adus ceva.

Îşi scoase muzicuţa din buzunar şi cântă începutul unei melodii simple.

Fetiţa se ridică în capul oaselor şi începu imediat să tuşească. Bryce îşi puse mâna pe spatele ei.

— Nu-i nimic, zise. E-n regulă.

Era mică, poate de vreo patru ani, avea părul blond deschis şi până şi în lumina plăpândă a lămpii Edward văzu că ochii ei aveau aceleaşi pete mici aurii ca ale lui Bryce.

— Aşa, zise băiatul. Hai, tuşeşte cât vrei.

Sarah Ruth îl ascultă. Tuşi iar şi iar şi iar. Lampa cu petrol făcea ca umbra ei tremurătoare să se vadă pe peretele colibei, mică şi adusă în faţă. Tuşea ei era cel mai trist sunet pe care îl auzise Edward vreodată, mai trist chiar decât tânguirea acelei păsări de noapte. În cele din urmă Sarah Ruth se opri.

Bryce îi zise:

— Vrei să vezi ce ţi-am adus? Fetiţa dădu din cap că da.

— Trebuie să închizi ochii. Ea îi închise.

Bryce îl luă pe Edward şi-l aşeză în picioare, astfel încât stătea drept, ca un soldat, la capătul patului.

— Gata, acum poţi să-i deschizi.

Sarah Ruth deschise ochii, iar Bryce mişcă braţele şi picioarele de porţelan ale lui Edward, făcându-l să pară că dansează.

Sarah Ruth începu să râdă şi bătu din palme.

— Iepure, zise ea.

— E pentru tine, draga mea, zise Bryce.

Sarah Ruth se uită mai întâi la Edward şi apoi la Bryce şi apoi din nou la Edward, cu ochii larg deschişi, nevenindu-i să creadă.

— E al tău.

— Al meu?

Edward avea să descopere în curând că fetiţa rareori spunea mai mult de un cuvânt sau două deodată. Cuvintele, mai ales înşiruite unele după altele, o făceau să tuşească. Se abţinea. Spunea numai ce trebuia să spună.

— Al tău, răspunse Bryce. L-am adus special pentru tine. Când află vestea, o apucă din nou tuşea şi se aplecă iarăşi în faţă. Când criza trecu, se îndreptă de spate şi-şi desfăcu braţele.

— Aşa, zise Bryce şi i-l întinse pe Edward.

— Bebe, spuse Sarah Ruth.

Îl legănă pe Edward înainte şi înapoi, se uită la el şi zâmbi.

Edward nu mai fusese legănat ca un copil mic niciodată în viaţa lui. Abilene nu făcuse asta. Şi nici Nellie. Şi cu siguranţă nici Bull. Era o senzaţie unică să fii ţinut în braţe atât de blând şi totuşi atât de ferm, să se uite cineva la tine cu atâta iubire. Edward simţea cum corpul lui de porţelan se umplea în întregime cu căldură.

— O să-i pui un nume, draga mea? întrebă Bryce.

— Jangles[1], zise Sarah Ruth fară să-şi ia ochii de la Edward.

— Jangles, ei? E un nume bun. Îmi place numele ăsta. Bryce o mângâie pe Sarah Ruth pe cap. Ea continua să se uite lung la Edward.

— Gata, îi zise ea în timp ce-l legăna.

— De când l-am văzut prima dată, zise Bryce, am ştiut că e al tău. M-am gândit: iepurele ăla sigur e pentru Sarah Ruth.

— Jangles, zise încet fetiţa.

Afară se auzi dintr-odată un tunet şi apoi sunetul ploii căzând pe acoperişul de tablă. Sarah Ruth îl legăna pe Edward înainte şi-napoi, înainte

şi-napoi, iar Bryce îşi scoase muzicuţa şi începu să cânte o melodie care ţinea ritmul ploii.

CAPITOLUL 18.

Bryce si Sarah Ruth aveau un tată.

A doua zi, dimineaţa devreme, când lumina era cenuşie şi neclară, Sarah Ruth stătea în pat şi tuşea, iar tatăl veni acasă, îl luă pe Edward de-o ureche şi zise: —Ţi-am dat io voie?

— E o păpuşică, zise Bryce.

— Io parcă zic că nu-i.

Atârnând de o ureche, Edward era înspăimântat. Era sigur că acesta era bărbatul care zdrobea capetele păpuşilor de porţelan.

— Jangles, zise Sarah Ruth între două accese de tuse. Îşi întinse braţele în faţă.

— E pentru ea, spuse Bryce. E al ei.

Tatăl îl aruncă pe Edward pe pat, iar Bryce ridică iepurele şi i-l dădu lui Sarah Ruth.

— Oricum nu contează, zise tatăl. N-are niciun rost, nimic n-are rost.

— Ba contează foarte mult, răspunse băiatul.

— Tacă-ţi gura!

Ridică mâna şi-l plesni pe Bryce peste gură, apoi se întoarse şi ieşi din casă.

— Cu el nu trebuie să-ţi faci probleme, îi zise Bryce lui Edward. Nu e decât un bătăuş. Şi dă pe-acasă foarte rar.

Din fericire, tatăl nu se întoarse în acea zi. Bryce plecă la muncă, iar Sarah Ruth îşi petrecu ziua în pat, ţinându-l pe Edward în poală şi jucându-se cu o cutie plină cu nasturi.

— Frumos, îi zise ea lui Edward, în timp ce întindea nasturii pe pat şi-i aranja în diverse modele. Câteodată, când vreun acces de tuse era mai grav, îl strângea pe Edward atât de tare, încât el se temea că se va frânge în două. Şi, de asemenea, între accesele de tuse, îi plăcea să bage în gură o ureche de-a lui Edward. În mod normal, comportamentul ăsta invaziv şi lipicios i s-ar fi părut lui Edward foarte supărător, dar Sarah Ruth avea ceva deosebit. Iepurele voia să aibă grijă de ea. Voia s-o protejeze. Voia să facă *mai mult* pentru ea.

Seara, Bryce se întoarse cu un biscuit pentru Sarah Ruth şi cu un ghem de sfoară pentru Edward.

Sarah Ruth apucă biscuitul cu ambele mâini şi începu să muşte ezitant bucăţele mici.

— Să-l mănânci pe tot, draga mea. Dă-mi-l mie pe Jangles, zise Bryce. Noi doi ţi-am pregătit o surpriză.

Bryce îl luă pe Edward într-un colţ al camerei şi tăie bucăţi de sfoară cu briceagul, le legă de braţele şi picioarele lui Edward, iar capetele le legă de nişte beţe.

— Uite, m-am gândit la asta toată ziua, spuse Bryce. La cum o să te facem să dansezi. Lui Sarah Ruth îi place la nebunie dansul. Mama o ţinea şi dansa cu ea prin cameră. Mănânci biscuitul ăla? strigă el către

Sarah Ruth.

— Îhî, zise fetiţa.

— Mai aşteaptă un pic, draga mea, avem o surpriză pentru tine.

Bryce se ridică.

— Închide ochii, îi spuse el.

Îl duse pe Edward lângă pat şi apoi zise:

— Bine, acum poţi să-i deschizi. Sarah Ruth deschise ochii.

— Ia dansează, Jangles, spuse Bryce.

Şi apoi, mişcând cu o mână beţele cu sforile de care era legat Edward, Bryce îl făcu să danseze pe rupte. Şi în tot timpul ăsta, cu mâna cealaltă ţinea muzicuţa şi cânta o melodie senină şi însufleţită.

Fetiţa râdea şi a râs până când a început să tuşească, iar atunci Bryce îl lăsă jos pe Edward şi o luă în poală pe Sarah Ruth şi o legănă şi o frecă pe spate.

— Vrei să ieşi la aer curat? o întrebă el. Hai să te scoatem din aerul ăsta stătut, ce zici?

Bryce o scoase pe sora lui afară. Îl lăsă pe Edward întins în pat, iar iepurele, uitându-se lung la tavanul plin de pete, se gândi iarăşi la cum ar fi să aibă aripi. Dacă ar avea, se gândi, ar zbura sus, deasupra lumii, unde aerul e limpede şi dulce, şi ar lua-o pe Sarah Ruth cu el. Ar ţine-o cu mâinile lui. Şi cu siguranţă că, atât de sus deasupra lumii, ea ar fi în stare să respire fără să tuşească.

După un minut, Bryce se întoarse înăuntru, ţinând-o pe Sarah Ruth în braţe.

— Vrea să vii şi tu, zise.

— Jangles, spuse Sarah Ruth. Îşi întinse mâinile.

Aşa că Bryce o ţinea în braţe pe Sarah Ruth, iar Sarah Ruth îl ţinea în braţe pe Edward şi ieşiră afară toţi trei. Bryce spuse:

— Tre' să te uiţi după stelele care cad. Astea sunt cu magie în ele.

Rămaseră tăcuţi multă vreme, toţi trei uitându-se în sus, către cer. Sarah Ruth se opri din tuşit.

Edward se gândi că poate a adormit.

— Uite, spuse ea.

Şi arătă către o stea care brăzda cerul nopţii.

— Pune-ţi o dorinţă, draga mea, zise Bryce, cu o voce joasă, sugrumată de emoţie. Steaua aia e a ta. Poţi să-ţi pui ce dorinţă vrei.

Şi, cu toate că era steaua lui Sarah Ruth, Edward îşi puse şi el o dorinţă.

CAPITOLUL 19.

Trecură zile în şir. Soarele răsărea şi apunea, răsărea şi apunea iar şi iar. Uneori tatăl venea acasă, alteori nu. Lui Edward i se înmuiaseră urechile de tot, dar nu-i păsa. Puloverul i se deşirase aproape în întregime, dar nu-l deranja. Era strâns în braţe până mai avea puţin şi-şi dădea duhul şi-i era bine. Seara, în mâinile lui Bryce, atârnând de firele de sfoară, dansa şi iar dansa.

Trecu o lună, apoi două, apoi trei. Sarah Ruth se simţea tot mai rău. În a cincea lună refuză să mai mănânce. Iar în a şasea începu să scuipe sânge. Respiraţia îi era tot mai neregulată şi mai şovăielnică, de parcă se străduia între răsuflări să-şi aducă aminte ce trebuie să facă, de parcă nu mai ştia cum se respiră.

— Respiră, draga mea, îi spunea Bryce, aplecându-se deasupra ei.

„Respiră", se gândea şi Edward din adâncul fântânii pe care o descriau braţele ei. „Te rog, te rog să respiri."

Bryce nu mai ieşea din casă. Stătea acasă toată ziua şi o ţinea pe Sarah Ruth în poală, o legăna şi-i cânta. Într-o dimineaţă însorită de septembrie, Sarah Ruth încetă să mai respire.

— Vai, nu, zise Bryce. Draga mea, respiră. Hai, respiră un pic. Te rog.

Edward căzuse din braţele fetiţei cu o seară înainte, iar ea nu-**l** mai ceruse. Stând cu faţa în jos pe podea şi cu braţele aduse peste cap, Edward îl asculta pe Bryce cum plânge. Ascultă şi când tatăl veni acasă şi ţipă la Bryce. Ascultă şi când tatăl plânse.

— Tu de ce plângi? strigă Bryce. Tu n-ai niciun drept să plângi. Tu nici măcar n-ai iubit-o vreodată.

Nu ştii nimic despre iubire.

— Am iubit-o, răspunse tatăl. Am iubit-o.

„Şi eu am iubit-o”, se gândi Edward. „Am iubit-o şi ea acum nu mai e. Cum de s-a întâmplat asta?” se întrebă el. Cum ar mai putea rezista să trăiască într-o lume fără Sarah Ruth?

Strigătele între tată şi fiu continuară, iar apoi urmă un moment cumplit în care tatăl spuse apăsat că Sarah Ruth e a lui, că e fata lui, copilul lui, şi că o va duce s-o îngroape.

— Nu e a ta! ţipa Bryce. Nu poţi s-o iei! Nu e a ta!

Dar tatăl era mai mare şi mai puternic şi învinse. O înfăşură pe Sarah Ruth într-o pătură şi o duse de-acasă. Peste micuţa casă se lăsă tăcerea. Edward îl auzea pe Bryce mişcându-se de colo-colo, bolborosind pentru sine. Şi apoi, în cele din urmă, băiatul îl luă de pe jos.

— Haide, Jangles, spuse Bryce. Plecăm. Ne ducem la Memphis.

CAPITOLUL 20.

— Câţi iepuri care sa danseze ai văzut în viaţa ta? îi spuse Bryce lui Edward. Pot să-ţi spun câţi am văzut eu. Unul. Pe tine. În felul ăsta noi doi o să facem nişte bani. Am văzut aşa ceva ultima dată când am fost la Memphis. Oamenii fac tot felul de spectacole la colţ de stradă şi trecătorii le dau bani. Am văzut eu.

Drumul până în oraş ţinu toată noaptea. Bryce merse fără oprire, ţinându-l pe Edward la subraţ şi vorbind cu el tot timpul. Edward încercă să-l asculte, dar groaznica senzaţie de sperietoare îi revenise, acea senzaţie din vremea când stătea atârnat de urechi în grădina bătrânei, senzaţia că nu mai conta nimic şi că nimic nu va mai conta niciodată.

Dar Edward nu se simţea doar golit pe dinăuntru — era îndurerat. Îl durea fiecare bucăţică din corpul lui de porţelan.

Îl durea despărţirea de Sarah Ruth. Voia să-l ţină în braţe. Voia să danseze pentru ea.

Şi chiar dansa, dar nu pentru Sarah Ruth. Edward dansa pentru străini la un colţ murdar de stradă, în Memphis.

Bryce cânta din muzicuţă şi trăgea de firele lui Edward, iar acesta se apleca şi-şi mişca picioarele şi se legăna, iar oamenii se opreau şi se uitau şi arătau cu degetul şi râdeau. Pe jos, în faţa lor, era cutia de nasturi a lui Sarah Ruth. Capacul era deschis, pentru a-i încuraja pe trecători să arunce monede în cutie.

— Mami, zise un copil mic, ia uită-te la iepuraşul ăla. Vreau să pun mâna pe el.

Se întinse către Edward.

— Nu, spuse mama. E murdar. Îl trase pe copil înapoi, îndepărtându-l de Edward. Scârbos, zise ea.

Un bărbat care purta o pălărie se opri să se uite la Edward şi Bryce.

— E păcat să dansezi, zise el şi adăugă, după o pauză foarte lungă: Iar pentru un iepure e un păcat deosebit să danseze.

Bărbatul îşi scoase pălăria şi o ţinu la piept. Stătu şi se uită la băiat şi la iepure vreme îndelungată. În cele din urmă, îşi puse pălăria la loc pe cap şi plecă.

Umbrele se alungeau. Jos, pe cer, soarele deveni o minge de un portocaliu prăfos. Bryce începu să plângă, iar Edward vedea cum lacrimile se sparg de trotuar. Dar băiatul nu încetă să cânte la muzicuţă. Şi nu întrerupse dansul lui Edward.

O femeie bătrână, sprijinită de un baston, se apropie de ei. Se uită lung la Edward cu ochii ei adânci şi întunecaţi.

„Pellegrina?” se întrebă iepurele în timp ce dansa.

Ea încuviinţă din cap înspre el.

„Uită-te la mine”, îi zise el. Mâinile şi picioarele i se mişcau în toate părţile. „Uită-te la mine. Ţi s-a îndeplinit dorinţa. Am învăţat cum să iubesc. Şi e ceva cumplit. Sunt sfâşiat. Inima mea e sfâşiată. Ajută-mă.”

Bătrâna se îndepărtă şchiopătând.

„Întoarce-te”, se gândi Edward. „Fă-mă la loc.”

Bryce plângea şi mai tare. Şi-l făcea pe Edward să danseze mai repede.

În cele din urmă, când soarele dispăru de tot, iar străzile fură cuprinse de întuneric, Bryce se opri din cântat.

— Am terminat, zise el.

Îl lăsă pe Edward să cadă pe trotuar.

— N-o să mai plâng.

Bryce îşi şterse nasul şi ochii cu dosul palmei. Luă de jos cutia de nasturi şi se uită înăuntru.

— Am strâns destui bani cât să ne luăm ceva de mâncare, zise. Haide, Jangles.

CAPITOLUL 21.

Micul bistrou se numea La Neal. Cuvântul era scris cu litere mari, de neon roşu, care pâlpâiau.

înăuntru era cald şi bine luminat şi mirosea a carne friptă de pui, pâine prăjită şi cafea.

Bryce se aşeză la bar şi-l puse pe Edward pe un scaun, lângă el. Sprijini fruntea iepurelui de tejghea, astfel încât acesta să nu cadă.

— Ce-ţi aduc, scumpete? îl întrebă chelneriţa pe Bryce.

— Vreau nişte clătite, zise Bryce, şi nişte ouă, şi vreau şi friptură. Vreau o friptură mare şi bună. Şi nişte pâine prăjită. Şi cafea.

Chelneriţa se aplecă în faţă, îl apucă pe Edward de o ureche şi apoi trase de el spre spate, ca să-i poată vedea faţa.

— E iepurele tău? îl întrebă pe Bryce.

— Da, săru' mâna. Acum e al meu. A fost a lu' sora mea.

Bryce îşi şterse nasul cu dosul palmei.

— Suntem artişti amândoi.

— Serios? spuse chelneriţa.

Pe rochie avea un ecuson cu numele. Scria „Marlene". Se uită la faţa lui Edward şi apoi îi lăsă urechea, iar el căzu în faţă, iar capul i se sprijinea din nou de tejghea.

„Haide, Marlene", se gândi Edward. „Dă-mi un brânci. Fă ce vrei cu mine. Ce mai contează? Sunt sfâşiat. Sfâşiat."

Sosi mâncarea, iar Bryce o dădu gata fără măcar să-şi ridice ochii din farfurie.

— Vai, dar flămând ai mai fost! zise Marlene în timp ce strângea masa. Îmi dau seama că e greu să fii artist.

— Da, săru' mâna, zise Bryce.

Marlene băgă nota de plată sub ceaşca de cafea. Bryce o luă şi se uită la ea şi apoi dădu din cap.

— N-am destul, îi spuse lui Edward.

— Doamnă, îi zise el lui Marlene când ea se întoarse să-i toarne cafea în ceaşcă. N-am destul.

— Ce anume, scumpule?

Se opri din turnat cafeaua şi se uită la el.

— Va trebui să vorbeşti cu Neal despre asta.

Neal s-a dovedit a fi şi patronul, şi bucătarul. Era un bărbat solid, cu părul roşu şi faţa roşie, care ieşi din bucătărie ţinând în mână o lingură foarte mare.

— Ai venit aici flămând, aşa-i? îi spuse el lui Bryce.

— Da, domnule, zise Bryce. Îşi şterse nasul cu dosul palmei.

— Şi ai cerut de mâncare şi eu am pregătit-o şi Marlene ţi-a adus-o. Aşa-i?

— Aşa cred, zise Bryce.
— Aşa crezi? întrebă Neal.
Trânti lingura pe tejghea cu un *pod* Bryce sări în picioare.
— Da, domnule. Adică nu, domnule.
— Eu. Ţi-am. Făcut. De mâncare, zise Neal.
— Da, domnule, zise Bryce.
Îl luă pe Edward de pe scaun şi-**l** ţinu strâns pe lângă el. Ceilalţi oameni din bistrou se opriră din mâncat. Acum se holbau cu toţii la băiat, la iepure şi la Neal. Numai Marlene nu se uita.
— Tu ai cerut. Eu am făcut. Marlene ţi-a adus. Tu ai mâncat, zise Neal. Vreau banii.
Bătea uşor cu lingura pe tejghea. Bryce îşi drese vocea.
— Aţi văzut vreodată un iepure care dansează? spuse.
— Cum vine asta? zise Neal.
— Aţi văzut vreodată în viaţa dumneavoastră un iepure care dansează?
Bryce îl aşeză pe Edward pe podea şi începu să tragă de sforile cu care era legat de picioare, facându-**l** să se mişte un pic târându-şi tălpile. Îşi duse muzicuţa la gură şi începu să cânte o melodie tristă care se potrivea cu dansul.
Cineva râse.
Bryce scoase muzicuţa din gură şi spuse:
— Ar putea să danseze mai mult, dacă aţi vrea. Ar putea să danseze ca plată pentru ce-am mâncat.
Neal se holbă la Bryce. Şi apoi dintr-odată se aplecă şi-l înşfacă pe Edward.
— Uite ce cred eu despre iepurii care dansează, spuse Neal.
îl apucă pe Edward de picioare şi trânti cu el astfel încât capul să i se izbească tare de marginea tejghelei.
Se auzi o pocnitură puternică. Bryce ţipă.
Iar lumea, lumea lui Edward, se făcu neagră.

CAPITOLUL 22.

Era pe la apus, iar Edward mergea pe un trotuar. Mergea singur, punând un picior în faţa celuilalt fără să-**l** ajute nimeni în niciun fel. Purta un costum elegant din mătase roşie.
Mergea pe trotuar şi apoi coti pe o alee care ducea la o casă cu ferestre luminate. „Cunosc această casă”, se gândi Edward. „E casa lui Abilene. Mă

aflu pe strada Egipt." Lucy ieşi pe uşa din faţă, lătrând şi sărind şi dând din coadă.

— Stai cuminte, se auzi o voce profundă şi aspră. Edward îşi ridică privirea şi-l văzu pe Bull stând în uşă.

— Bună, Malone, zise Bull. Bună, vechea mea plăcintă de iepure. Te aşteptam cu toţii.

Bull deschise uşa larg, iar Edward păşi înăuntru.

Abilene era acolo, la fel Nellie, şi Lawrence, şi Bryce.

— Susanna, strigă Nellie.

— Jangles, spuse Bryce.

— Edward, zise Abilene. Îşi întinse braţele spre el.

Dar Edward rămase nemişcat. Se uita în jur, prin cameră.

— O cauţi pe Sarah Ruth? întrebă Bryce. Edward dădu din cap că da.

— Trebuie să ieşi afară dacă vrei s-o vezi pe Sarah Ruth, zise Bryce.

Aşa că ieşiră cu toţii afară — Lucy — Bull — Nellie —Lawrence — Bryce — Abilene — Edward.

— Uite acolo, spuse Bryce.

Şi arătă cu degetul în sus, către stele.

— Da, zise Lawrence. E constelaţia Sarah Ruth. Îl ridică pe Edward şi-l puse pe umăr.

— Se vede chiar acolo.

Pe Edward îl cuprinse o tristeţe adâncă, dulce şi familiară. De ce trebuia să fie atât de departe?

„De-aş fi avut aripi", se gândi, „aş fi putut să zbor până la ea?

Cu coada ochiului, iepurele văzu ceva fluturând. Edward se uită peste umăr, iar ele erau acolo, cele mai impresionante aripi pe care le văzuse vreodată, portocalii cu roşu, şi albastru, şi galben. Şi le avea pe spate. Îi aparţineau lui. Erau aripile lui.

Ce noapte frumoasă! Mergea singur. Avea un costum nou şi elegant. Şi acum avea aripi. Putea să zboare oriunde, să facă orice. De ce nu-şi dăduse seama până acum?

Inima îi era plină de durere. Îşi desfăcu aripile şi zbură de pe umărul lui Lawrence, care îl scăpă printre mâini, zbură în sus către cerul de noapte, către stele, către Sarah Ruth.

— Nu! ţipă Abilene.

— Prinde-l! zise Bryce. Edward zbură şi mai sus. Lucy începu să latre.

— Malone! strigă Bull.

Se întinse şi se aruncă după el cu un efort nemaipomenit, îl apucă de picioare şi-l trase din cer şi se luptă cu el ca să-l doboare la pământ.

— Nu poţi să pleci încă, spuse Bull.

— Rămâi cu noi, zise Abilene.

Edward bătea din aripi, dar în zadar. Bull îl ţinea cu putere la pământ.

— Rămâi cu noi, repetă Abilene. Edward începu să plângă.

— N-aş suporta să te pierd din nou, zise Nellie.

— Nici eu, adăugă Abilene. Mi s-ar rupe inima. Lucy se aplecă deasupra lui Edward, apropiindu-şi faţa de a lui.

Îi linse lacrimile până la ultima.

CAPITOLUL 23.

— Excepţional lucrat, zise bărbatul în timp ce trecea o cârpă înmuiată în apă caldă peste faţa lui Edward. O operă de artă, aş spune, o operă de artă incredibil şi îngrozitor de murdară, şi totuşi artă. Iar de murdărie ne putem ocupa. La fel cum ne-am ocupat şi de capul dumitale spart. Edward privi în ochii bărbatului.

— Aa, iată-te, zise bărbatul. Îmi dau seama că acum mă asculţi. Capul dumitale a fost spart. L-am reparat. Te-am adus înapoi din lumea celor morţi.

„Inima”, se gândi Edward, *„inima* îmi e sfâşiată.”

— Nu, nu. Nu trebuie să-mi mulţumeşti, zise bărbatul. E meseria mea. Chiar la propriu. Dă-mi voie să mă prezint. Eu sunt Lucius Clarke şi repar păpuşi. Capul dumitale… pot să-ţi povestesc? Oare o să te superi? Ei bine, eu întotdeauna spun că adevărul trebuie înfruntat cu capul sus, iartă-mi gluma neintenţionată. Capul dumitale, tinere domn, a fost spart în douăzeci şi una de bucăţi.

„Douăzeci şi una de bucăţi?” repetă Edward prosteşte.

Lucius Clarke încuviinţă din cap.

— Douăzeci şi una, spuse el. Lăsând la o parte toată modestia, trebuie să recunosc că un meşter de păpuşi mai puţin înzestrat, unul care să nu aibă calităţile mele, n-ar fi fost în stare să te salveze. Dar hai să nu vorbim de ce-ar fi fost. Hai să vorbim în schimb de ce este. Eşti întreg. Ai fost adus înapoi de pe marginea prăpastiei uitării de către umilul dumitale servitor, Lucius Clarke.

Iar aici, Lucius Clarke îşi puse mâna pe piept şi făcu o plecăciune adâncă deasupra lui Edward.

Era ceva să te trezeşti pe un astfel de discurs, iar Edward stătea întins pe spate, încercând să**-l** absoarbă. Se afla pe o masă de lemn. Se afla într-o cameră în care soarele intra abundent prin nişte ferestre înalte. Se părea că înainte avusese capul spart în douăzeci şi una de bucăţi, iar acum fusese pus la loc într-una singură. Nu purta un costum roşu. De fapt, n-avea deloc haine pe el. Era din nou gol-goluţ. Şi nici nu avea aripi.

Şi apoi îşi aminti: Bryce, bistroul, Neal ridicându-l în aer.

Bryce.

— Probabil că te întrebi ce-i cu prietenul dumitale, zise Lucius, cel căruia îi curge nasul încontinuu. Da, El te-a adus aici, plângea, mă implora să**-l** ajut. „Fă**-l** la loc”, zicea. „Fă-l la loc.”

I-am zis: „Tinere domn, eu sunt un om de afaceri. Pot să-ţi fac iepurele la loc. Dar asta are un preţ.

întrebarea e: poţi să plăteşti acest preţ?" Nu putea. Bineînţeles că nu putea. Mi-a spus că nu poate.

Apoi i-am spus că are două variante. Numai două. Prima era să caute ajutor în altă parte. A doua era să te repar pe cât de bine îmi permiteau deosebitele mele aptitudini şi apoi să te păstrez pentru mine… n-aveai să mai fii al lui, ci al meu.

Aici Lucius se opri. Încuviinţă din cap, aprobându-se pe sine.

— Doar două variante, spuse. Iar prietenul dumitale a ales-o pe a doua. A renunţat la dumneata, ca să poţi fi vindecat. Într-adevăr extraordinar.

„Bryce”, se gândi Edward. Lucius Clarke bătu din palme.

— Dar nu-ţi face griji, prietene. Nu-ţi face griji. Am de gând să-mi ţin promisiunea pe deplin. Vei cunoaşte din nou ceea ce bănuiesc că a fost gloria dumitale apusă. Vei avea urechi şi coadă din blană de iepure. Mustăţile îţi vor fi reparate şi înlocuite, iar ochii pictaţi într-un albastru aprins şi uimitor. Vei fi îmbrăcat în cel mai elegant costum. Şi apoi, într-o bună zi, am să recuperez tot ce am investit în dumneata. Toate la timpul lor. În negoţul cu păpuşi, noi avem o vorbă: există un timp adevărat şi există un timp al păpuşilor. Dumneata, prietene, ai intrat în timpul păpuşilor.

CAPITOLUL 24.

Și astfel Edward Tulane fu reparat, făcut la loc, curăţat şi lustruit, îmbrăcat într-un costum elegant şi cocoţat pe un raft înalt, la vedere. De pe acest raft, Edward putea vedea întregul magazin: bancul de lucru al lui Lucius Clarke şi ferestrele care dădeau înspre lumea de afară şi uşa pe care clienţii intrau şi ieşeau. De pe acest raft, Edward îl văzu într-o zi pe Bryce

cum deschide uşa şi rămâne în prag, muzicuţa argintie din mâna lui stângă sclipind în soarele ce inunda încăperea prin ferestre.

— Tinere domn, zise Lucius. Mă tem că am făcut o înţelegere.

— Aş putea să-l văd? întrebă Bryce.

Îşi şterse nasul cu dosul palmei, iar gestul îl copleşi pe Edward, care se simţi cuprins de un dureros sentiment de iubire.

— Vreau doar să mă uit un pic la el. Lucius Clarke oftă.

— Poţi să te uiţi, zise. Poţi să te uiţi şi apoi pleci şi nu te mai întorci. Nu poţi veni în fiecare zi în magazinul meu să jeleşti după ce ai pierdut.

— Da, domnule, zise Bryce.

Lucius oftă din nou. Se ridică de la bancul de lucru, se duse la raftul lui Edward, îl luă şi-l ţinu în mână astfel încât Bryce să-l poată vedea.

— Bună, Jangles, zise Bryce. Arăţi bine. Ultima dată când te-am văzut arătai îngrozitor, aveai capul zdrobit şi…

— Şi acum e reparat la loc, zise Lucius, aşa cum ţi-am promis că va fi.

Bryce încuviinţă din cap. Îşi şterse nasul cu mâna.

— Pot să-l ţin în braţe? întrebă.

— Nu, răspunse Lucius. Bryce încuviinţă din nou.

— Spune-i la revedere, zise Lucius Clarke. E reparat. A fost salvat. Acum trebuie să-i spui la revedere.

— La revedere, spuse Bryce.

„Nu pleca”, se gândi Edward. „Nu voi putea îndura să te văd plecând.”

— Şi acum trebuie să pleci, zise Lucius Clarke.

— Da, domnule, răspunse Bryce, dar rămase neclintit, uitându-se la Edward.

— Du-te, zise Lucius Clarke. Pleacă. „Te rog”, se gândi Edward. „Nu pleca.”

Bryce se întoarse. Ieşi pe uşa magazinului în care meşterul repara păpuşi. Uşa se închise. Clopoţelul zăngăni. Şi Edward rămase singur.

CAPITOLUL 25.

Bineînţeles, teoretic, Edward nu era singur.

Magazinul lui Lucius Clarke era plin de păpuşi: păpuşi-doamne sau păpuşi-copii, păpuşi cu ochi care se închideau şi se deschideau şi păpuşi cu ochi pictaţi, păpuşi îmbrăcate în regină şi păpuşi îmbrăcate în costum de marinar.

Lui Edward nu-i pasase niciodată de păpuşi. I se părea că sunt enervante şi egocentrice, vulgare şi înfumurate. Iar această părere a fost confirmată

imediat de prima lui vecină de raft, o păpuşă de porţelan cu ochi verzi de sticlă şi buze roşii şi păr castaniu închis. Purta o rochie verde de satin, care îi ajungea până la genunchi.

— Tu ce mai eşti? întrebă ea cu o voce ascuţită când Edward fu aşezat pe raft alături de ea.

— Sunt iepure, zise Edward. Păpuşa chiţăi uşor.

— Dar nu eşti unde trebuie, zise ea. Ăsta e un magazin de păpuşi, nu de iepuri.

Edward nu spuse nimic.

— Şterge-o! spuse păpuşa.

— Mi-ar plăcea foarte mult s-o şterg, dar este evident că nu pot.

După o tăcere prelungă, păpuşa spuse:

— Sper că nu-ţi imaginezi c-o să te cumpere cineva. Din nou, Edward nu spuse nimic.

— Oamenii care intră aici vor păpuşi, nu iepuri. Vor păpuşi-copii sau păpuşi elegante, cum sunt eu, păpuşi cu rochii frumoase, păpuşi cu ochi care se închid şi se deschid.

— Nu mă interesează câtuşi de puţin să fiu cumpărat, zise Edward.

Păpuşa tresări, uimită.

— Nu vrei să te cumpere nimeni? zise ea. Nu vrei să fii al unei fetiţe care să te iubească?

Sarah Ruth! Abilene! Numele lor răsunau în capul lui Edward ca notele unui cântec trist şi dulce.

— Am fost deja iubit, zide Edward. Am fost iubit de o fată pe nume Abilene. Am fost iubit de un pescar şi de soţia lui, de un vagabond şi de câinele lui. Am fost iubit de un băiat care cânta la muzicuţă şi de o fată care a murit. Nu-mi spune tu mie despre iubire, zise. Eu am cunoscut iubirea.

Acest discurs plin de pasiune o făcu să tacă pentru o bună bucată de vreme pe colega lui de raft.

— Păi, zise ea într-un târziu, chiar şi aşa. Ideea era că n-o să te cumpere nimeni.

N-au mai vorbit unul cu altul niciodată. Păpuşa fu vândută două săptămâni mai târziu unei bunici care o cumpăra pentru o nepoată.

— Da, îi zise ea lui Lucius Clarke, cea de-acolo, cu rochia verde. E foarte drăguţă.

— Da, răspunse Lucius. Este, nu-i aşa? Şi smulse păpuşa de pe raft.

„La revedere, bine c-am scăpat de tine”, se gândi Edward.

Locul de lângă el rămase liber o vreme. Zi după zi, uşa magazinului se deschidea şi se închidea, lăsând să intre înăuntru soarele unui început de dimineaţă sau lumina unei după-amiezi târzii, făcând să tresară inima tuturor păpuşilor dinăuntru, care atunci când uşa se deschidea larg se gândeau toate că de data asta, de data asta, persoana care intră în magazin va fi cea care le vrea.

Edward era singurul care simţea pe dos. Era mândru că nu spera, că nu-şi lăsa inima să tresalte. Era mândru că-şi poate ţine inima tăcută, nemişcată, închisă bine.

„S-a terminat cu speranţa”, se gândi Edward Tulane.

Şi apoi într-o zi, pe înserat, chiar înainte să închidă magazinul, Lucius Clarke puse o altă păpuşă pe raft, alături de Edward.

CAPITOLUL 26.

— Uite aşa, domniţă, fă cunoştinţă cu iepurele, zise Lucius.

Păpuşarul stinse luminile una câte una şi plecă.

Capul păpuşii fusese spart şi reparat, ca al lui, după cum văzu Edward în întunericul mohorât al magazinului. Faţa ei era plină de firişoare de crăpături. Purta o scufie de copil mic.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, zise ea cu o voce subţire şi ascuţită. Sunt deosebit de încântată să te întâlnesc.

— Bună, răspunse Edward.

— Eşti aici de mult? întrebă ea.

— De luni întregi, răspunse Edward. Dar nu mă interesează. Pentru mine toate locurile sunt la fel.

— O, pentru mine nu, zise păpuşa. Eu am trăit o sută de ani. Şi în tot timpul ăsta am fost în locuri care erau divine şi în altele care erau îngrozitoare. După un timp înveţi că fiecare loc e diferit. Şi cu fiecare loc devii şi tu o păpuşă diferită. Chiar foarte diferită.

— O sută de ani? se miră Edward.

— Sunt bătrână. Şi meşterul a confirmat. În timp ce mă repara, a zis că am cel puţin atât. Cel puţin o sută.

Am o sută de ani.

Edward se gândi la tot ce i se întâmplase în scurta lui viaţă. Ce fel de aventuri ai trăi, dacă ai fi în lume de un secol? Păpuşa cea bătrână spuse:

— Mă întreb cine o să vină de data asta să mă ia. Cineva o să vină. Mereu vine cineva. Cine o să fie?

— Pe mine nu mă interesează dacă vine cineva să mă ia, zise Edward.

— Dar asta e îngrozitor, spuse păpuşa cea bătrână. N-are rost să continui dacă simţi asta. Chiar n-are rost. Trebuie să fii plin se speranţă. Să-ţi faci mereu iluzii. Trebuie să te întrebi cine o să te iubească, pe cine o să iubeşti tu mai departe.

— Nu mai vreau să fiu iubit, îi zise Edward. Nu mai vreau să iubesc. E prea dureros.

— Aiurea! zise bătrâna păpuşă. Unde ţi-e curajul?

— Cred că în altă parte, răspunse Edward.

— Mă dezamăgeşti, spuse ea. Mă dezamăgeşti cumplit. Dacă nu ai nici cea mai mică intenţie de a iubi sau de a fi iubit, atunci întreaga călătorie nu mai are niciun rost. Ai putea foarte bine să sari de pe raftul ăsta chiar acum şi să te laşi să fii zdrobit într-un milion de bucăţele. Să termini odată cu toată povestea. Să termini acum.

— Aş sări dacă aş fi în stare, zise Edward.

— Să te împing eu? întrebă păpuşa.

— Nu, mulţumesc, îi zise Edward. De parcă ai putea, bombăni ca pentru sine.

— Ce-ai spus?

— Nimic, zise Edward.

În magazinul de jucării se făcuse întuneric beznă. Edward şi păpuşa cea bătrână stăteau pe raftul lor şi se uitau fix în faţă.

— Mă dezamăgeşti, spuse păpuşa.

Vorbele ei îl făcură pe Edward să se gândească la Pellegrina: la mistreţi şi prinţese, la cum să asculţi şi să iubeşti, la vrăji şi blesteme. Şi ce-ar fi dacă chiar *ar exista* cineva care aşteaptă să-**l** iubească? Dacă ar exista o persoană pe care ar putea s-o iubească din nou? Oare era posibil?

Edward simţi că inima îi tresaltă.

„Nu”, îi spuse el inimii. „Nu e posibil. Nu e posibil.” Dimineaţă, Lucius Clarke veni şi deschise magazinul.

— Bună dimineaţa, dragii mei, le spuse el tuturor. Bună dimineaţa, scumpilor.

Trase jaluzelele de la ferestre. Aprinse lumina deasupra bancului de lucru. Întoarse cartonul din uşă, pe care scria acum DESCHIS.

Primul client fu o fetiţă însoţită de tatăl ei.

— Căutaţi ceva anume? îi întrebă Lucius Clarke.

— Da, spuse fetiţa. Caut un prieten.

Tatăl o ridică pe umeri şi începu să se plimbe încet prin magazin. Fetiţa cercetă fiecare păpuşă cu atenţie. Îl privi pe Edward direct în ochi. Încuviinţă din cap către el.

— Te-ai hotărât, Natalie? întrebă tatăl ei.

— Da, răspunse ea. O vreau pe cea cu scufie de copil mic.

— Vai, spuse Lucius Clarke, să ştiţi că e foarte veche. E un obiect de anticariat.

— Are nevoie de mine, zise Natalie hotărâtă. Alături de Edward, păpuşa cea bătrână suspină. Părea că se îndreptase de spate. Lucius veni şi o luă de pe raft şi i-o dădu lui Natalie. Şi când plecară, când tatăl fetiţei deschise uşa pentru fiica lui şi pentru păpuşă, încăperea fu inundată de o rază strălucitoare de lumină proaspătă de dimineaţă, iar Edward auzi foarte clar, de parcă s-ar fi aflat în continuare lângă el, vocea bătrânei păpuşi.

— Deschide-ţi inima, spuse ea blând. O să vină cineva. O să vină cineva după tine. Dar mai întâi trebuie să-ţi deschizi inima.

Uşa se închise. Raza de lumină dispăru.

O să vină cineva.

Lui Edward îi tresaltă inima. Pentru prima dată după multă vreme se gândi la casa de pe strada Egipt şi la Abilene, care îi întorcea ceasul şi se apleca şi i-l punea pe piciorul stâng şi spunea: „Mă voi întoarce acasă, la tine."

„Nu, nu", îşi spuse. „Să nu crezi asta. Să nu te laşi să crezi asta."

Dar era deja prea târziu.

O să vină cineva după tine.

Inima iepurelui de porţelan începu, din nou, să se deschidă.

CAPITOLUL 27.

Treceau anotimpurile, toamna, şi iarna, şi primăvară, şi vară. În magazinul lui Lucius Clarke, prin uşa deschisă, intrau înăuntru frunze suflate de vânt, intra ploaie, intra lumina verde şi revoltător de plină de speranţă a primăverii. Oamenii veneau şi plecau, bunici şi colecţionari de păpuşi, şi fetiţe mici cu mamele lor.

Edward Tulane aştepta.

Anotimpurile deveniră ani.

Edward Tulane aştepta.

Repetase la nesfârşit cuvintele bătrânei păpuşi până când acestea deveniră un refren de speranţă în mintea lui: *O să vină cineva. O să vină cineva după tine.*

Iar bătrâna păpuşă avusese dreptate.

Chiar veni cineva.

Era primăvară. Ploua. Pe podeaua magazinului lui Lucius Clarke intraseră flori de sânger.

Era o fetiţă mică, poate de vreo cinci ani, şi, în timp ce mama ei se chinuia să închidă o umbrelă albastră, ea se plimba prin magazin, oprindu-se şi cercetând sobră fiecare păpuşă, apoi trecând mai departe.

Când ajunse la Edward, se opri în faţa lui şi păru că stă acolo o veşnicie. Se uită la el, iar el se uită la ea.

O să vină cineva, zise Edward. *O să vină cineva după mine.*

Fetiţa zâmbi, apoi se înălţă pe vârfuri şi îl luă pe Edward de pe raft. Îl legănă în braţe. Îl ţinu în acelaşi fel ferm şi tandru în care îl ţinuse şi Sarah Ruth.

„Vai”, se gândi Edward, „îmi aduc aminte de asta”.

— Doamnă, zise Lucius Clarke, aţi putea, vă rog, să aveţi grijă de fiica dumneavoastră? Ţine în braţe o păpuşă foarte fragilă, foarte preţioasă şi destul de scumpă.

— Maggie, zise femeia.

Se uită peste umbrela care era încă deschisă.

— Ce-ai găsit?

— Un iepure, spuse Maggie.

— Un ce? întrebă mama.

— Un iepure, zise din nou Maggie. Îl vreau.

— Adu-ţi aminte că astăzi nu cumpărăm nimic. Doar ne uităm, zise femeia.

— Doamnă, spuse Lucius Clarke. Vă rog.

Femeia se duse şi se aşeză lângă Maggie. Se uită la Edward. Iepurele se simţi ameţit.

Pentru o clipă se întrebă dacă nu cumva capul i se crăpase din nou sau dacă nu cumva visa.

— Uite, mami, zise Maggie, uită-te la el.

— Îl văd, spuse femeia.

Femeia scăpă umbrela. Puse mâna pe medalionul care îi atârna la gât. Iar Edward văzu atunci că nu era deloc un medalion. Era un ceas, un ceas de buzunar.

Era ceasul lui.

— Edward? zise Abilene. „Da”, răspunse Edward.

— Edward! spuse ea din nou, de data aceasta cu convingere.

„Da”, zise Edward, „da, da, da”. „Eu sunt!’

FINAL

A fost odată un iepure de porţelan care era iubit de o fetiţă. Iepurele a plecat într-o călătorie pe ocean şi a căzut peste bord şi a fost salvat de un pescar. A fost îngropat sub gunoi şi dezgropat de un câine. A călătorit multă vreme cu vagabonzii şi a muncit scurtă vreme ca sperietoare.

A fost odată un iepure care a iubit o fetiţă şi a văzut-o cum moare.

Iepurele a dansat pe străzile din Memphis. Capul lui a fost spart într-un bistrou şi reparat de un păpuşar.

Iar iepurele a jurat că n-o să mai facă greşeala de a iubi din nou.

A fost odată un iepure care dansa primăvara într-o grădina cu fiica femeii care-l iubise la începutul călătoriei sale. Fata îl învârtea pe iepure în timp ce dansa în cerc. Uneori se învârteau atât de repede ei doi, încât parcă zburau. Uneori părea că amândoi au aripi.

A fost odată, minunată dată, un iepure care a găsit drumul spre casă.

---

[1] Zăngănit (în limba engleză).

Table of Contents